

LYŠKÁNORA 115

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Předradostiny 1090

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Novinky liscannorské 1090 * Jonas Wreda: Zápisky z cest *

Motta tohoto čísla

„...Já všechno vidím černě...“
slepý Ieronýmus

„...Dobýt hrad není umění. Umění je ho
udržet...“
trpaslík Grub

„...Primitivní národy používají primitivní
prostředky...“
Otakáro Vesta o Komendě Purigatos

Novinky liscannorské 1090

Jorchen Kierke, starosta liscannorský

Nif Bouřlivák a Otakáro Vesta jakožto zástupci Nurnské družiny obdrželi na konci jarního pozvání k audienci u královny Erenny. Poté přinesli příslib nové výpravy a tučného výdělků. Jedná se o jakýsi radostinový turnaj v Nabatelu, turnaj vybraných šlechticů a jejich družin o ruku tamní princezny. Gwendarronské království by měl zastupovat princ Torgan. Královna na základě jistých referencí vyjádřila zájem, aby Nurnská družina princů činila ozbrojený doprovod. Královnina nezvyklá vůle tedy na záležitost vrhá stín pochybností, že se očekává turnaj spíše špinavého charakteru. Více prozatím není známo, věc je ve stadiu úvah a zjišťování personální skladby družiny.

Ieronýmus už s díky odmítl, že se takové záležitosti nezúčastní.

Když se rozšířila zvěst, že prince Torgana bude do Nabatelu doprovázet Nurnská družina, objevil se v Liscannoru Julián Chrpa. Ano, ten Julián Chrpa, o kterém nedávno prosáky jistě nelichotivé informace. Ubytoval se v hostinci U hrocha a požádal o liscannorské občanství. To mu bylo uděleno. Julián zároveň projevil zájem o koupi nějakého staršího domu a po zvážení nabídek se za 3000 zl. stal majitelem domu č.p.25 po zesnulém Zifnabu Lenthonovi. Na počest této události zakoupil u krčmáře Luncia Nórienského prase a uspořádal vepřové hody. Nutno podotknout, že se pravděpodobně jednalo o nejdražší prase, o jakém kdy kdo vůbec slyšel. Velkolepá hostina se uskutečnila 20. deštna v hostinci U hrocha.

Z pokladny byl v deštnu dle zvyklosti vyplacen příspěvek 350 zl. obecnímu pasákovi Gawinu Ruindorskému, dále pak 350 zl. hrobníkovi Hardunnovi Rugorskému a vyplaceno bylo též 1200 zl. na provoz školy. Peníze převzal pan řídící Wreda.

Někdy v polovině travna jsem zaslechl potěšitelnou zprávu, že bývalý starosta prý uprchl na jiný kontinent. Není to ale pravda. Otakáro Vesta se vydal na dlouho plánovanou plavbu daleko za moře do rodného Bořimska, navštívit příbuzné a uzavřít obchodní smlouvy. Je známo, že

bořimský hobit pověsil řemeslo dobrodruha na hřebík, alespoň tak znělo jeho oficiální vyjádření, když se vzdal kandidatury na starostu obce. Avšak nikdy neříkej nikdy, člověk mění a život mění. O hobitech nemluvě.

O čtvrtých předradostinách časné ráno pod vedením trpaslíka Gruba vyrazila od Janternu Nurnská družina za svým novým posláním, tedy doprovodit prince Torgana do Nabatelu a pokusit se uspět v turnaji zájemců o ruku princezny a nabaltský trůn. Již jsem zmínil, že jest očekávána práce špinavého charakteru. Je tedy nasnadě, že naglinský trpaslík nebyl do čela družiny vyvolen pouze z nějakých osobních sympatií. Průvod, který vyrazil od posvátného obecního stromu směrem k Nurnu, byl ozvláštněn maskami zvířat - krokodýla a medvěda - v podání pánů Chrpy a Darghaze. Přejme druhům slavné vítězství a žádné ztráty!

Kontrolou starostenské knihy bylo zjištěno, že dům č.p.24 je chybně veden na dva vlastníky. Jedná se o nepřekvapivý a typický svinčík, jenž je třeba uklidit. Vinou úředního rozhodnutí bylo přibuzenství postaveno nad nedělitelnost gruntu. Bude mou povinností tuto nesrovnalost napravit. Zatím zvažuji varianty kroků, jež budou učiněny, případně jejich posloupnost.

Ctihodný elf Ieronýmus v půlce předradostin projevil zájem o koupi domu č.p.49. Jedná se o dům ve velice zachovalém stavu, který přešel do správy obce z majetku zločince Kormanana Zlotého. Kormanan Zlotě, stížený vampyriem, byl před dvěma lety v okolí Naglinu dostižen a podle všeho za ne zcela vyjasněných okolností popraven.

Připomínám případným zájemcům o koupi domu, že na prodej jsou objekty č.p.33 a č.p.41. Apeluji také na rodiče, žijící v jedné domácnosti s již dospělými dětmi, aby se zamysleli, zda není na čase umožnit potomkům opustit rodné hnízdo. Nemovitosti budou poskytnuty za rozumnou cenu.

Jonas Wreda: Zápisky z cest

Jonas Wreda, zápisky z roku 1083

Jefir Cetliban

Konečně jsem poznal Jefira Cetlibana. Skutečně to není žádný elf. Našel si kumpanii u Víru sám a přišel s klukem. Sám od sebe se rozhovořil o cestě na jih a jaký je to holý nesmysl. Nejde jen o boží dech, ale hlavně o ten tlak, co tam je. Tam dole je totiž strašně veliký tlak vody, a ten tlak tam prý není jenom kvůli Ferplům. Ten tlak tam je hlavně kvůli nějakým přírodním úkazům. Plout tam dolů, to je holé šílenství, to by musel být opravdu závažný důvod, aby on, Jefir Cetliban, tam dolů plul. A peníze, to zdůraznil, ať už jakékoli sumy, nejsou žádným důvodem. Ale kdyby důvod byl, přemýšlel ten muž nahlas, potom by to bylo o náhodě. Šance proplout tam dolů bez úhony úplně velká není, ale na druhou stranu možné by to ale bylo. Je tam prý strašně, strašně vysoký tlak a navíc přliv. A navíc Cetliban už není na volné noze, rád by na volné noze byl, ale už není. Tak se prostě věci mají a nelze je jen tak změnit. On teď pracuje pro pana Hašoka. A ten pan Hašok v nejbližší době bude někam vyplouvat. Cetliban sice neví, kam pan Hašok popluje, ale popluje na Cetlibanově lodi s Cetlibanem u kormidla. On totiž ten pan Hašok, jak to říct, má v tuhle chvíli nad Cetlibanem navrch. Cetlibanův syn, ten kluk tam v koutě, se totiž s panem Hašokem dostal do nějakých potíží ohledně nesplacených dluhů, a proto pan Cetliban už není na volné noze a když Hašok louskne prstem, tak Cetliban udělá co je třeba. Skrzeva synka a jeho dluhů. Takže když teď Hašok řekl, že Cetliban popluje někam, tak prostě popluje někam, i kdyby boží vítr a vysoké tlaky a neví co ještě. Ale Cetliban pravil, že kdybychom si chtěli vydělat jako veslaři, tak že má jeho loď palubu otevřenou, veslařů má totiž poskrovnu a když si pan Hašok najednou usmyslel, tak je musí stůj co stůj někde sehnat. Při tom jeho úpěnlivém

vyprávění jsem pochopil, že jeho loď se vůbec nejmenuje Safira, alébrž Safíja, ale je to vlastně prašť jako uhoď. Stejně s ním nepopluje, když neví, kam si to vlastně pan Hašok usmyslel vyrazit.

Takže ani od slavného Jefira Cetlibana, který se nebojí vlka nic, se Nurnští nedozvěděli víc, než že žabomuzi jsou krvežíznivé bestie a nemá smysl je provokovat nevíтанou přítomností.

Alternativní plán

Ráno u snídaně přednesl Otakáro Vesta náhradní plán. Norcius Voltan je nějaký mistr u jezera asi pět dní cesty koňmo na západ. To je tam, kudy míří ta kvanta. Na západě žijí Paškové. Co jsou ti Paškové zač, to jsem nějak nepochopil nebo to nebylo vyřčeno. Každopádně tohle všechno Vesta zjistil u Havlejova trůnu, když se tam v noci ochomýtal. Tam se dozvěděl o nějaké Lucilen Šírné, ženské, co se nějak nalepila na procesí s paní Nemocnou. To procesí míří k mistru Voltanovi, což je ten léčitel. Někteří lidé ale říkají, že spíš než léčitel je ten Narcus Voltan prachspřstý šarlatán. To ale není důležité. Tam někde od toho jezera plyne řeka jménem Mlžná, a bylo by divné, kdyby Mlžná řeka a Mlžný vodopád na konci jefirské cesty neměly spolu něco společného. Bylo mi trochu divné, jak by mohla řeka vytékající z jezera přetéct rozeklané štíty hor a padat vodopádem do moře, ale tady není nic nemožné. Navíc kdo ví, třeba to jezero je v horách. Sice to teď tak nevypadá, ale v tomhle kraji, kde všechno vědění shořelo, se i neuvěřitelné může stát skutkem. A ten Vestův plán spočíval tedy v kostce řečeno v tom, že pět dní cesty k řece není zas tak mnoho, že si pronajmeme koně a vyrazíme k jezeru, kde pronajmeme průvodce, co by nás vzal do hor podél té řeky. Znělo to v dané situaci velice rozumně, i když já preferoval tu zbořenou cestu, o níž jsem vůbec nebyl přesvědčen, že by mohla být po celých sto dvacet mil zbořená, a dophodli jsme se vcelku svorně, že si to necháme do druhého

dne projít hlavou a mezitím navštívíme tu slavnou díru.

Bojové jámy za městem nepatřily nikomu jinému než tomu panu Hašokovi a tomu Fahídovi, co tam spíš než cokoli jiného dělá vyhazovače, se neřekne jinak než Buřt. A od Buřta jako takového se ohledně jefirské cesty nedalo zjistit zhola nic. Mohli jsme být rádi, že nás odtamtud nevyhodili nebo někde v průjezdu neztloukli. Ten Buřt se s námi bavil odmítl, jak už jsem naznačil, ale v očích měl hrůzu. Teď jde jen o to, zda hrůzu ze současného zaměstnavatele nebo hrůzu z jefirské cesty.

A z těch d'our, z těch jam bojových táhli jsme se nakonec zpátky soumrakem, poněvadž nemálo podprůměrně inteligentních spolupardů toužilo na tu duševní bídu v jamách zírat a skandovat přezdívkou ještě blbších tvorů, co se tam mlátili o život. A jak jsme tedy táhli tím soumrakem, Bolbuch znenáhla varovně vztyčil prst a pravil, že se za námi trousejí nějaké stíny. Čímž měl na mysli, že jsme sledováni, že máme v patách špeha. Zvolnili jsme tedy táhnutí na trus, trousili jsme se travou smíchanou s pískem, jak zdejší bujnou vegetaci označil jistý pyšný citřanský vlastenec, a ta tráva smíchaná s pískem poněkud šustila. Navíc se kolem motala spousta lidí, tráva s pískem byla až k Citře samotné poseta stanovými tábory a společnými ohni. A Bolbuch znovu vztyčil varovně prst a sykl, že se za námi táhnou několik desítek sáhů. Jak to věděl nebo vytušil, to nevím. Snad vnuknutí, dost možná protřelost stáří. A nebo obojí. Vyslal jsem Puklinu na výzvědy a brzy Bolbuchova slova potvrdil. Nezdálo se, že by šlo o skupinu špehů, spíš o samostatné jednotlivce. Vybral jsem si mezi nimi jednoho, co se zdál být nejnebezpečnější, nejzkušenější. Muže důsledně se vyhýbajícího pableskům ohňů. Oznámil jsem to Bolbuchovi, nechali jsme Nurnské kráčet dál a sami u hradeb zapadli za roh.

Zakrátko se zjevil. Chlap beze zbraně, holobradý čmoud. Na hlavě kokrhel jakýsi, čelenka dřevěná držící rozdrbaný šátek. Elita citerských špehů. Bolbuchu mu toho muže bylo tolik líto, že odmítavě zavrtěl hlavou. Pochopil jsem, že žalostný zjev toho muže starého trpaslíka natolik píchl u srdce, že se rozhodl jej nezabít. Naopak. Rozhodl se na něj vybafnout. A tak se okamžitě poté, co jsem ucítil pach jeho zkažených zubů takřikajíc proklatě zblízka, i stalo. Jenže chlap byl především protřelý, okamžitě se otočil na patě a vzal do zaječích. S Puklinou nad hlavou se jej dalo sledovat, nešlo rozhodně o žádného nýmanda, hloupého niktoše. Provedl jsem rychlý teletransfer vpřed a následně zneviditelnění. Když se čmoudvyfítil z temnoty, houkl jsem na něj. Teď už se skutečně lekl. Zařval jsem, ať se nehýbe, zpoza už byl slyšet Bolbuchův dusot a sípavý kašel. Špeh na okamžik zaváhal, potom vyrazil vlevo. Havran jej zpražil bleskem, čmoudící čmoud prchal v děsu, ohňům už se nevyhýbal. Nařídil jsem Puklinovi, aby vydešeného muže dál sledoval a my s Bolbuchem jsme přidali do kroku, abychom se přidružili zpátky k našim. Špeh dostal lekci, na kterou jen tak nezapomene. Asi za hodinu se vrátil Puklina. Špehové víceméně podle předpokladu patřili k Hašokovi, chlapovi z Děř. Nejspíš choval obavy, aby mu cizinci nelezli do kšeftů.

V hospodě je znovu probírán plán, ten tak řečený alternativní Vestův plán. Zítra pronajmeme koně a vyrazíme na západ. Vesta básní o nějaké paní Šírné. Špatně jsem však rozuměl, básnění se ve skutečnosti vztahovalo k paní Šírné, a to už jsem doma. Paní Šírná, Lucilen Šírná, je ženská, co se nalepila na procesí s paní Nemocnou. To procesí míří k mistru Voltanovi, což je jistý údajný léčitel. A jelikož středobodem tohoto alternativního Vestova plánu byli koně, a ty jsme neměli, a jelikož motivací k cestě na západ spíše než co jiného byly nesporně vnaďy paní Šírné, Otakáro navrhl vůdci, že není s čím otálet a co se dá udělat zítra, je možné také udělat hned,

a že tedy na koně se dá i posvítit loučí, když zrovna nesvítí slunce. A vůdce řekl hm a Vesta pravil, že by mě chtěl mít k ruce, a vůdce řekl znovu hm, čímž to bylo dané. Takže jsem nechal nedojedeno a nedopita a klusal za tím nedočkavcem na nějaký koňský handl, které už měl samozřejmě předem zjištěný.

Koňských handlů jsme za tu noc prošli několik a vcelku šokovaní můžeme konstatovat, že v celé Citře koně nikdo nepronajme a nákup je tak neuvěřitelně předražený, že ani paní Šírná lakomému Vestovi za to nestojí. Nedá se tady ani pronajmout prachspřstý povoz s osly, prostě nic. Jako by ti citerští obchodníci ani obchodovat nechťeli. Cestou po koňských handlech narazili jsme na pana Fišta. Byl vzteklý a sháněl měchy. Možná také narazil na nějaký obchodní problém. Pravil, že v Citře je nějaký hostinec U hrotu, kde se prý scházejí obchodníci. Ke Hrotu nás ani nepustili, zřejmě proto, že jsme nevypadali jako obchodníci. Nebo ne nepustili, ale prostě s námi odmítl ztratit slovo. Což je víceméně jedno a to samé. Bez koní a vyhlídek na vnaďy paní Šírné zchlíple vracejíce se dom, narazili jsme na další známou tvář, paní Studenou. Divné. Paní Studenou jsem, nemýlím-li se, naposledy zahlédl někde na Rodochu. A ta paní Studená ledově chladným hlasem pravila, že ona už si vybrala a že jede. Znělo to jako prorocství. Jestli prý chceme, můžeme jet s ní. Kam, to už ale neřekla. Pak prostě odešla. Dohodli jsme se, že se o setkání s paní Studenou Kormanovi slovem nezmíníme, abychom neranili jeho již tak bolavě vychládající srdce.

Pinožení po jefirské stezce

Ráno Muž v plechu rozhodl, že Nurnští vyrazí po elfí stezce. Je to ta varianta, kterou jsem zastával pouze já. Al-Rahem se sice vztekal a hudoval, ale Muž v plechu už rozhodl a nebyl ochoten rozhodnutí měnit. Natožpak diskutovat. Toho on prakticky není

schopen. Tímto strohým rozhodnutím tedy započala další etapa výpravy, etapa pinožení po jefirské stezce. Nebylo s čím otálet, Nurnští vyrazili pěším husím pochodem po krátké snídani.

První pamětihodnost, tedy první most slovně jefirské stezky, nazývané někdy honosně jefirská cesta, měli jsme možnost shlédnout ještě v městě samotném. Kamenný most je utopen v samotném centru obemknut chatrčemi a stany. Byl pěkný, ten most. Porostlý travou s pískem.

Zkonstatoval jsem, že neobjemnější zavazadla z celé výpravy vlekou Mord a morošan Zifnab. Snad proto se tolik táhnou a svým slimáčím tempem ovlivňují tempo celého procesí. Táhnou se doslova jako smrad. Ale což, alespoň bude s dostatek času vychutnat si krásy pamětihodností. Nemýlí-li se, máme potkat osmnáct mostů a tři pevnosti. Osmnáct mostů! Bohové draží!

Neupinožili jsme ani půl třetí míle a cesta se změnila na ubohou pěšinu, a to pěšinu ne ledajakou. Pěšinu rozřapanou kopýtky ovčí a koz, pěšinu smrdutou a nevábnou jako chlívěk. Někdo pravil, že je to tu samé lejno, a nemohl jsem než souhlasit. Druhý most na slovně cestě plně kadinců už nebyl kamenný, ale provazový. Stejně zkaděný a rozřapaný, jako ta stezka. O jeho elfím a dávném původu nešlo ani hovořit. Pohled z rozkomíhaného lanová odkryl užaslý zrakům výjev ubohého torza základů mostu původního, kamenného. Kámen byl doslova rozežraný letitým trusem. Řekl bych, že trus zdejšího dobytka je velice agresivní, tak agresivní, že bezesporu zničil celou slovnou jefirskou cestu i s jejími osmnácti mosty a třemi pevnostmi. Takže žádný zeměřas, ale kadince, pánové! Vrstvy kadinců dobytka hnaného generacemi Citřanů!

Navečer dosáhli jsme konce plání, potom už cesta přechází do skal, tedy bude obtížnější. Rozděleny hlídky, jedna z nich

vychází na mne. Během noční varty jsem s děsem rozpoznal v podivných zvucích noci řev šelem. Že tu po nocích řvou šelmy, to absolutně nechápu, když právě sem Citřané ženou svá stáda a tady je pasou. Na noční řev šelem jsem upozornil Plechového a nebyl jsem sám, šelmí řevy potvrdily vlastně všechny hlídky. Plechový pravil, že hm.

Poslal jsem Puklinu na skalisko před námi, aby prověřil staf stezky. Havránek potvrdil, že skála pohltilam, respektive postrhala elfí dílo pouze v délce sedmi desítek sáhů, dále už je stezka zase dobře patrná. Nastal ten pravý čas na hledání bezpečného způsobu překonání takových překážek, stezka byla stržena v místech, kde se dříve vinula nad hlubokým útesem, který kdesi v hloubce padesátio sáhů burácel mořskými vlnami hnanými sebevražedně vstříc skalisku neuituchající silou božského dechu. Dalo se očekávat, že takových stržených míst nás po celé délce sto dvaceti mil k Mlžnému vodopádu zaskočí nespočet. Vsadil jsem na levitaci, kterou teoreticky, nikoli však prakticky, ovládám. Levitaci jsem zvolil i proto, že Korman Zlotě, velký kouzelník družiny, ji neovládá ani teoreticky. Takže jsem mohl být alespoň něčím pro družinu nepostradatelný.

Jako dobrovolník, na kterém poprvé v životě vyzkouším toto kouzlo v praxi, se přihlásil Otakáro Vesta. Za nespokojeného brblání Al-Rahemova, že jaký je to nesmysl řešit takové věci magicky, byl Vesta z mé magivůle obdařen a pozhnán a počal se za dozoru animalia Pukliny sunout vpřed. Zakrátko zmizel za ohbím útesu a mně nezbylo, než hobitův postup komentovat na základě živých vnuknutí ústně. Druzi naslouchali jako u vytržení, jen Assuaenec vytrvale brblal a nesouhlasně vrtěl hlavou. Přihlásil se Plechatý, abych mu pozhnal také, inu učinil jsem a Plechatý vyrazil ve Vestových stopách. Za vůdcem vzápětí Al-Rahem nenadaný pozhnáním, ale pouze hbitými zlodějskými prsty, uměním ulice.

Podle mého zcela zbytečně v hněvu zariskoval. Vesta se zatím dostal na vzdálenost tři čtvrti míle - postupoval dál, i když skalisko přešlo opět ve volně průchodnou římsu. Sotva jsem tento výjev dovyprávěl, nastavil se Bolbuch o pozhnání a po něm i Mord. Abych pozhnal kouzelníka Zlotěho, musel jsem stáhnout z průzkumu Puklinu. Korman Zlotě byl totiž pozhnán skrze něj. Tak tak mi v hlavě zůstalo na sebe samého, abych se i já vydal na pouť, zanechávajíc za sebou jen Morošana a černého Obura. Morošan se po vzoru assuaenského pobratima od fochu vydal překonat přírodní překážku po svém.

Al-Rahem je pomalý slimák

Al-Rahem je pomalý slimák. Na zloděje je pomalý skutečně nezvykle. Že je pomalý Mord, to беру, nese hajdalácký bágel objemnější než je on sám a ještě ke všemu je ten muž jako hora sádla. Ale Al-Rahem je šlachovitý, pohybu zvyklý - a ještě prošel školou ulice. A teď tohle. Někde na citerských útesech se ukáže jako nejpomalejší z Nurnských. Předběhli ho všichni. Ve stopách Otakára Vesty mu utekl Plechatý, předběhl jej starý Bolbuch a přešel sádelnatý Mord. Když ho míjeli dva družinová kouzelníci, už mu tekly nervy. Víím to, jedním z nich jsem byl já. Nakonec jej předběhl i Morošan a dospěl i černý Obur, který se prostě rozhodl nezůstat vzadua pokusi štěstí gv souboji se skálou. Zatímco se Al-Rahem osamoceně potýkal se skalním masivem, Nurnští už dávno běželi po římsě vstříc Vestovi. Ale tam jsem Nurnské zarazil, neboť Puklina spatřil Otakára Vestu v řezí s nějakým tlustým svíječícím se netvorem. V okamžiku, kdy první dobíhali, měl už hobit trup mrtvého plaza narychlo přivázaný kolem těla a mával, ať se rychle obrátíme na cestu zpátky. Pravil, že jít touhle cestou je čirý nesmysl, že tady lítají hadi a útopčí ze vzduchu, což dokládá tento hadovec zde na hřbetě. A skutečně, hadovec byl obdařen křídly, teď zplihlými, a vypadal věru obrovsky a nebezpečně. Doběhl Obuur a pravil, že zde ten hadovec nazývá se sajchr-had, zkráceně

tedy sajchr, a že je to tuze lítá bestie. Ale jak je lítá, tak je prý i pitomá, poněvadž každé malé dítě tady ví, že v noci sajchr-hadové nelítají.

Potom se ale něco stalo, něco vskutku prapodivného - na obloze se objevil další sajchr a učinil impozantní oblouk. Do Nurnských jako když střelí - vydali se na zběsilý úprk. Když jsem míjel Al-Rahema, bylo to na konci závalu. Byl rudý vzteky a tiše nadával. Potom se přes něj převálil Korman Zlotě a Morošan. Potom další a další. Když jej míjel Otakáro Vesta s těžkým hadem, myslím, že Assuaenec už řval. Do tábora se dostal až poslední, to už hořel oheň. Muž v plechu totiž ukázal na zem a posunkem naznačil, že do tmy se nikam nepůjde. Sajchrové totiž, dá-li se černému Oburovi věřit, v noci nelétají. A tady na ovčích pastvinách je nebezpečno zase jenom v noci. Soudě tedy z nočních řevů šelem. Je to veskrze prapodivný kraj. Vzhledem k tomu, že Nurnské čekal noční přechod přes útes a útok na sajchří hnízda, šel jsem spát. Předtím ale proběhl skrzeva animalia ještě jeden průzkum, který měl za cíl označit hnízda.

Do noci, kdy jsem byl vzbuzen do vzdáleného řevu šelem, se něco změnilo. Nepůjde se dále. Za tou změnou Plechatého plánu stál jistě Vesta. Nurnští neprojdou, pouze vymlátí sajchr-hadí hnízda. Jasně jsem na Vestovi viděl, že je touží vařit. A Plechový mu v těchhle věcech jde na ruku. Takže jsem byl pověřen pozhnat Bolbuchovi, Plechatému, Vestovi a Zlotěmu. Obur si pozhnal sám. Nějak. Zbytek tu zůstal. Tedy já, Mord a Zifnab. Al-Rahem se zatvrzele odebral sápat po svých. Pan Zatvrzelý a Nepoučitelný. Do rána jsme u ohně nezamhouřili oka, řvaní šelem bylo té noci skutečně silné. Ani ráno se však nikdo nevrátil, tedy kromě Al-Rahema, který uznal, že šplhat v noci bez jistění je nesmysl. Uvědomili jsme si, že pro případ nenávratu Muž v plechu nevydal žádné instrukce. Šli jsme tedy spát, nabrat sil.

V jednu po polednách, když jsem proloupal oko, seznal jsem, že stav družiny je setrvalý. Ve zbylém torzu padl jediný návrh. Vyslat Puklinu nad území sajchr-hadů. Zbytek Nurnských byl objeven ve svahu přibližně v místech, kde včera Vesta skolil hadovce. Kolem se válely mrtvolky hadů, na velkém ohni Vesta vařil trupy v ještě větším kotli. Požehnal jsem torzu levitací a takto jsme se spojili se zbytkem výpravy. Že tady došlo ke kruté řeži, o tom nebylo pochyb. A nebylo pochyb ani o tom, že Plechatý snad naši noční nepřítomnost ani nevzal na vědomí. Je to hovád nad hovády všemi. Ryzí blb.

Nad svahem se tyčí vzhůru skalní stěna. Pod stěnou leží mrtvola muže, asi měsíc stará. Nikoho ze zde přítomných, kteří civí na Vestu, jak vaří, to příliš nevzrušuje. Blízko mrtvolky po stěně vzhůru plandá lano. Tolik krátká situační poznámka.

Vyslal jsem tam nahoru Puklinu, animálského havrana. Nahoře objevena koží stezka, římsa s pěšinou, jeskyňka coby vybavený úkryt lovců. Rozbité klece z proutí, ohniště, tábořiště, odpadky. A pěšina vedoucí zpátky na ovčí pastviny. Tohle vědět, nemuseli bychom levitovat. Ti lidé z Citry sem evidentně chodí lovit sajchr-hady- Hádál bych, že pro boje v Hašokových jamách.

Odpoledne konečně Vesta dovařil a družina se hnula. Tři míle svižného pochodu bez překážek. Překvapivě žádní hadovci. Havran vylétl do výšky, ale do dvaceti mil široko daleko nezahlédl žádný kouř. Nacházíme se zřejmě opravdu v pustině bez lidské přítomnosti. Navečer se zkazilo počasí, rozmrholilo se a následně rozpršelo. A dop toho ten protivný boží dech! Teprve pozdě k půlnoci se na obloze zpoza potrháných mraků vyloupily hvězdy.

Čtvrt míle lana

Píše se dvacátého světna a ode dneška nejpozději za měsíc by se měl Obur

přihlásit v Gatarstánu o své dědictví, sic naň ztratí nárok. Al-Rahem brblá, že už naň nárok ztratil. Tímhle tempem se to totiž prý nedá stihnout. Půl dne na nohou, dobrých deset mil pustinou. Nikde ani živáčka, ani máchnutí křídel hadovce. Potom pláň rozdělil hluboký terénní zářez, puklina jako jizva na kůži, táhnoucí se od moře až k úpatí skalisek nad svahem. Dolů je puklina zařzlá do hloubky pěti desítek sáhů, dole pláž, balvany. Na šířku má dno dobré dvě míle, na druhé straně zase pokračuje jefirská cesta. Určitě tu stál most, jsou tu nicotné zůstatky. Třetí most. Jedinou cestou je slanit se dolů, přeběhnout dno a na druhé straně zase vylézt. Z toho pomyšlení se mi zamotala hlava.

Požehnal jsem chlapům levitací, už zmíněné kouzlo ovládám bravurně. Jen Zifnab a Al-Rahem odmíli. Zifnab si rozbil hubu, našťástí mu to uklouzlo až skorem dole. Potom už kouzelný účinek, požehnání od animalia, neodmítl.

Toho dne, naprosrto nechápu jak, jsme ušli ještě nějakých dvacet mil a objevili podobnou překážku, podobný zářez, jen užší ostrého dýkovitého tvaru. Další trosky mostu, v pořadí už tedy čtvrtého, zbytky zpuchřelého provazového žebříku. Bylo potřeba lano a tehdy se to stalo. Plechový s ledovým klidem vytasil čtvrt míle lana. Kdybych to neviděl na vlastní oči, neuvěřil bych. Ten hovád měl namotané lano všude. V pytli, kterému říká torna, pod brněním, v nohavicích. On vlastně nenese nic, žádné jídlo, deky, spací vak, jen provaz. Čtvrt míle provazu! Když nás vede takovýhle zabeďněnec, ničemu už se nedivím. Nebýt pytle beztlíže, zhroutil by se vyčerpáním už u nurnských doků. Nejsem si jist, zda by Plechatého nevystihovala lépe přezdívká Provazník. Chlapi slezli po Provazníkových lanech dolů. Ačkoli mne Bolbuch přemlouval, abych šetřil magickou energií, přeci jen jsem provedl raději transfer na druhou stranu. Otakáro Vesta učinil taktéž. Jak jsem byl šťastný, že jsem dbal na varování šestého smyslu. Ti ostatní, co slezli dolů, brzy seznali,

že některé z balvanů, povalujících se na dně, nejsou balvany, nýbrž skořepiny krabů. Dola nastala řež a srocování formace a její přeskupování, ale mně nezbylo, než čekat a dívat se, kdo přežije a vyleze nahoru, a kdo padne. Jenom to lano jsme jim hodili, to ano. Lana teď, co nám velí Provazník, máme dostatek. Přežili nakonec všichni, jen jsme málem přišli o Al-Rahema a Obura, tedy vlastně smysl cesty. A to jen proto, že musíme vlézt do každé díry, ačkoli ji můžeme překonat jinými sofistikovanějšími a bezpečnějšími způsoby.

Zatímco se zkrvavení Nurnští sáпали po laně nahoru, sledoval jsem Morda, Bolbucha a Zlotého, kterak tam vzhůru zmizeli v nějaké díře. Provazník pravil, že tam objevili nějakou díru. Naštěstí ale brzy vylezli v relativním zdraví ven a když se vysáпали ke zbytku kumpanie, pravitel starosta, že tam naši hnízdo a snad něco jako vejce těch tvorů. Takže to rozšlapali a rozžhápali, aby se ty jikry náhodou nevykotily. No a padl soumrak a Plechatý-Provazník kázal rozbít ležení. Sám si usnoval hnízdo z lan.

Večer u ohýnku se Korman Zlotě přiznal, že tam dole našel pytlík, který ho kousnul. Vyňal tu věc z kapsy. Vypadala jako obyčejný pytlík. Morošan po pytlíku drapl, obrátil jej naruby a zase zpátky, protáhl obličej a hodil pytlík zpátky Zlotěmu. Lenthán řekl, že jeho teda nic nekouslo, a že ten pytlík je leda veteš dobrá tak k ničemu. Pak se zamyslel a pytlík si ještě půjčil. Sáhl do něj, zarazil se a pravil, že ale nakonec možná ta věc veteš není. Když tam sáhne, zdá se mu být bezedný a cítí tam chlad. Bolbuch ukázal meč. Našel ho tam dole. Meč byl nějaký zelený. Nevím, kde se vzalo to nutkání, ale dostal jsem na meč nenadálou chuť a olízl jsem jeho čepel. Potom mi zdřevěněl jazyk a já omdlel. víc nevím. Když mě vzkřísili, byl jsem tak unavený, že jsem šel hned na kutě. Tohle je věru podivný kraj.

Od té příhody s mečem jsme šli dva dny liduprázdnou krajinou po bytelné stezce. Žádné zářezy, žádní krvelační tvorové bažící

po krvi poutníků, jen krásné leč lehce větrné počasí. Každý večer Al-Rahem připravil k večeři kraba po assuaensku. Tedy vařeného ve vodě bez příloh.

Soumostí

Tolik snad vím, že soumostí je shluk několika mostů. Mostů propletených do sebe, až vytvoří jednotlivý celek, soumostí. Soumostí v citerském kraji, nebo jak se to tady vlastně jmenuje, vystavěli elfové. Moji předci. Soumostí se vynořilo za skalním záhybem triadvacátého světna po deseti mílích pochodu zamračeným dnem. Vynořilo se jako výjev z pohádkových bájí. Bylo totiž obrovské, klenulo se nad velkým půlmílovým zálivem, první z mostů jej přetínal napříč, druhý jako odvislé rameno v pravém úhlu kolměl do nehlubšího konce zálivu, do skalní stěny, v níž vtesána byla široká římsa, z níž skála jevila se na mnoha místech provrtána vpustěmi štol. Hlavní rameno mostu nejevilo se být rovným, táhlo se v úctyhodném plavmém oblouku podepřeno tlustými vzpěrami přírodních útvarů trmicími z mořských vod. Most jevil se bytelný, kamenný a bělostný. Bělavost mostu však, jak zjistil záhy průzkumný animalio, nebyla dána barvou kamene, ale silným zatrušením. Zatrušení mělo co do činění s hnízdy jak na mostě samém, tak v děrách štol. Nebylo pochyb, že jde o hnízdíště silné populace sajchr-hadů, kteří tu a tam vylézali z děr či zalézali do nich, nebo prostě plovali vzduchem. Na protilehlé straně zálivu, v tušešném směru pochodu Nurnských, hlavní rameno mostu končilo v obrovských polorozpadlých veřejích, kryjících vstup do obrovské štol. Štola byla vytesána do masivního nosu skal, táhnoucího se od hlavního s pobřežím souběžného hřebene přímo k moři. Potom kumpanii napadl sajchr, povedlo se mi jej velice efektně sundat černým bleskem, za což jsem sklídl uznalé mručení a dál byl nepoužitelný, Nurnští se obrátili na ústup a u příhodného převisu rozbili ležení. Obur varoval, že skrze takové

množství sajchr-hadů se za denního světla neprotlučeme, ale v noci že prý hadovci spávají. Plechatý-Provazník řekl hm.

Nastal ten pravý čas pro průzkum terénu. Vysvětlil jsem Puklinovi podrobně svůj záměr, zneviditelnil jej, a když mě na souhlas lehce klovl do ucha, rozepjal opelichaná křídélka a třepotavě se vznesl. To, že se vznesl třepotavě, jsem pochopitelně poznal z charakteristického šušukavého šustotu perutek. Který ovšemže důvěrně znám. Být na jeho místě, podělal bych se strachy. Havran měl proletět hnízdištěm hadovců, zaměřit se na jejich hnízda a dále na rozpadlou bránu naproti. Potom měl vystoupat do výše a pátrat po známkách lidského konu, přeletět masiv, obhlédnou, co kumpanii čeká za ním. Po nějaké době jsem tedy mohl přednést spolupardům strohé hlášení. Most ačkoli kamenný a zvící bytelně, zase tolik bytelný na pohled zblízka není. Statika oblouků je narušená nánosy agresivního trusu, zejména ve spodních partiích oblouků agresivní hnojivá voda rozdrobila kamení v prach. Zdivo obrostlé sanytrem dál podléhá neúprosnému rozkladu. Přesto jiné schůdnější cesty není. Na mostě nad každým z pilířů jsou sajchři hnízdiště, na cestě přímo k bráně tedy budeme musít minout tři. Nad římsou na konci zálivu, kde vyhřezají štoly starých dolů, dnes nemžící se sajchr-hady, ve výšce přinejmenším osmdesáti sáhů je římsa další, vlastně obrovská vydlážděná plošina. Zde býval za starých časů s největší pravděpodobností tábor důlních dělníků a správy dolů. Stany již požral čas, to je jisto, ale správnost teorie potvrzují ruiny dvou rozpadlých domů. Známký obývání však Puklina neobjevil žádné. Potom se Puklina zaměřil na skalní masiv samotný, pročez vyletěl ještě výše. Masiv je tlusý přibližně půl míle, z čehož se dá odvodit i délka tunelu. Na protilehlé straně hlavní štola vybíhá ven do otevřeného prostoru plání, chráněna dvěma úzkými vížkami s přístupovými schodišti zvně. Ani zde neseznal průzkumný havran známek života, ani pláň táhnoucí se více než deset mil

na jich k další pahorkatině. Celá planina zdá se být taktéž hadovcůprosta, což je velice podstatné. Na základě tohoto zkoumání nebylo pochyb, že Nurnští budou musít za noci co nejrychleji přeběhnout most do bezpečí štoly. Dál už bude cesta volná. Svěřil jsem se pardům s jediným rmutem. Nebylo mi jasné, proč vstup do štoly zvenčí nebyl chráněn vraty, zatímco vnitřní prostor ano. Proč vížky vnič měly zvnějšku taktéž nechráněná schodiště. Jakoby všechna ta opatření směřovala proti dělníkům uvnitř, nikoli proti nepříteli přicházejícímu z planin. Jakoby dělníci, kteří tu v dávných dobách pracovali, bývali spíš než cokoli jiného vzpurnými otroky.

V noci k tomu došlo, za tmy, kdy sajchr-hadi mají podle černého Obura spát. Tihleti tedy nespali, i když pravda, že zřejmě jenom někteří. Ale i to bohatě stačilo, obzvlášť když mně zůstalo v hlavě tak na ohřátí bylinného odvaru - připadal jsem si jako podzimní list hnáný větrem. Družina se na úzkém mostě pomalu probíjela vpřed, hadovci útočili zejména ze vzduchu, což bylo velice nebezpečné, ale útočili naštěstí jen jednotlivě a jaksi nahodile, většina jen prováděla zastrašovací obraty ve vzduchu, divoké výtoče a veletоче. Tu a tam se mezi mraky vyloupł měsíc a ozářil to divadlo v celé šíři. K nejtěžšímu střetu došlo u středového pilíře, v místě, kde se soumostí stávalo soumostím, v jeho samém srdci. Ale byl tu Muž v plechu a jeho lanové výtuhy, Bolbuch-starosta se svaly vyschlými na kámen, Korman Zlotě se svou poločernou, nebo přinejmenším hnědou magií, a neměl bych zapomenout jedové šípky hobita Vesty rozlezlé po družinových střelcích jako mor.

U posledního pilíře jsme málem přišli o Al-Rahema, který má tady na jefirské cestě skutečně smůlu a propadl se pod ním shnilý kus zatrusovaného mostu, propadl se až po ramena a křičel, že ho zezdola olízł boží dech. Bylo třeba ho vytáhnout, tak několik našinců přiskočilo ku pomoci, ale do toho

přiletě sajchr nejsajchrovatější, hadovec-had, tvor jako kráva, a ten tedy létat uměl, pojmenoval jsem ho Hadopták. Hadopták měl ale slinu na nejzralejší sousto, sousto nejčernější, tedy Obura, a zakousl se do něj, což ten nebohý muž a toužebný dědic už po několikáté málem odnesl životem, ale přiskočil Lanař a z druhé strany bělovousý Bolbuch. To už se nám Al-Rahema podařilo vyklesit z trusnatého propadliště, kolem se utvořil takový hrozen už beznadějně vyčerpaných, skupinku dohonil Bolbuch, aby kryl bok, odkud sajchr-hadi ponejvíce nalétávali. Pak kolem prošustil Muž v plechu brunátný a zkrvavený a zmizel ve tmě někde vpředu. Zaslechl jsem hádku Rahema s Mordem ohledně jakési nebezpečné střelby nazdařbůh, a když Rahem dospílal, Mord řekl: „Mord...”. Hrozen se sunul pomalu, vládly v něm zmatky, přesuny, chaos a občasné výpad proti hadoletům, hrozen měnil tvar jako nějaký živočich, ale sunul se vpřed, a to bylo podstatné. Když hrozen doplul do nitra tunelu, rozpadl se na jednotlivá individua, samostatné bytosti, já jsem už vlastně nebyl součástí zanikajícího hrozu, poněvadž jsem v závěru přechodu soumostí vydal z hlavy to zbylé a poslední, co by nestačilo ani na ohřátí odvaru, a provedl jsem transfer dovnitř, do bezpečí. A tím jsem byl úplně na suchu, tedy suchejš, jak říkáme my, frekventanti z kruhu.

Pavouci nahoře, pavouci dole

Opustili jsme území hadovců, abychom vstoupili na území pavouků. Pavouci se rojili nahoře i dole, jak se ukázalo hned za první mříží. Ty mříže a střílny, ty odbočky k podzemním ubikacím dávných dozorců a jejich střílnám, mě jediné utvrdili v tom, že klenoty země byly vyzdvihávány otročí prací, prací z donucení, pod nelítostnými knutami Jefirů. Padala na mě hrůza z té představy a tíha spoluviny za své předky. Pavouci se tady dole evidentně živili vším, což dokládaly krupající kostry hadoletů, ptáků, divokých koz, a rozbité chitinové krunýře pavouků samotných. Obur si najednou vzpomněl, že sajchr-hadům

se někdy také říká hadáci. A už mě vůbec nepřekvapilo, že podlaha chodeb byla pokrytá souvislou vrstvou trusu, jak pravil Obur, bylo tu prostě nakaděno, že ani kout nezůstal suchý. Potom něco spadlo ze stropu na Zifnaba, ale kadinec to nebyl, byl to pavouk. A tak jsme vlastně přišli na to, že jsme vlezli na území pavouků, z bláta do louže, a že těch pavouků tady bude halda. Což tedy byla. Jen co Zifnab toho svého, který se do něj stihl bolestivě zakousnout a přiotrávit mu krev, zahodil, objevili se další. Pavouci hřežli nahoře, pavouci hřežli dole. V jednu chvíli si ti nahoře prohodili postavení s těmi dole, ale útočili jako diví. Naštěstí se mi podařilo stát vždycky jinde, než se ten který rozhodl zakousnout. Šťěstí při mně stálo až neuvěřitelné a o to více, když jeden z těch tvorů nakonec přeci jen připlachtil na moje záda, zaklesl se bolestivě tvrdnatýma nohama a roztáhl kusadla ke konečnému skusu. Už jsem se viděl na onom světě, nevším to to do mě vjelo, snad poslední záskub těla již neřízený vědomím, odevzdaným smrti. Tělo sebou škublo tak mocně, že pavouk ztratil rovnováhu a ostrá kusadla sklapla naprázdno. Pak mě Puklina odtransferoval kouzlem z dosahu smrtícího tvora. Zbytek šarvátky jsem už otřeseně dožil v polostínu.

Nurnští našli zapadlý slepý kout sco nejdál stranou od hlavní chodby. Tam bylo rozbito provizorní ležení, tam došlo k lízání utržených ran. Prostor zajistili ranaři. Konečně jsem pocítil alespoň letmý náznak bezpečí a usnul spánkem hlubokým, ničím nepřerývaným.

Na druhý den postup dále, krok za krokem. Je k neuvěření, jak je vzdálenost relativní, jak se dokáže pět stovek sáhů protáhnout až k hranici nekonečna, jsou-li plny nástrah. Pavouci opět nahoře i dole, nechápu, jak tady vůbec mohli žít a z jakých zdrojů mohli čerpat živiny pro svůj růst a vývoj. Snad leda že požírali vlastní trus a trus vlastního znova a znova stráveného trusu. Ale nakonec padlo a přestalo se hýbat něco, co

snad všechny tyhle tvory plodilo, něco velkého s kusadly a nohama všude, rozsekali to ti vepředu. Kdo konkrétně jaké na smrti toho tvora utržil zásluhy, to nevím, poněvadž jsem se ukrýval a choulil za Zifnabem a Kormanem Zlotěm.

To sice nebylo všechno, pavouci se pořádk chrlili nahore i dole, ale jejich zástupy valem řídly, až nakonec ustaly docela. Bojh to nebyl lehký, ba naopak, v závěru se jevil až zoufalý, jistá část Nurnských se už jen kryla, včetně mě ovšem, ale i takového Morda, jenž se schoulil do koule, hroudy špeku a plechů, a táhle vyl. Zhroucený Mord vlastně pomohl mi najít lepší útočiště než za zády kostnatého Morošana, rozbředlá krollí hrouda zvýšila mé šance na přežití několikanásobně.

Prohlídka přilehlých prostor kromě neuvěřitelného množství trusu a již zmiňovaných kostí všelikého tvorstvaprinesla i podivný objev. V jedné prostore visely předměty lidské podstaty, šest torz trupů humanoidních bytostí nejeednotnačného bližšího určení, o kozách, hadovcích a ptákohadech nemluvě. Ty trupy zde jistě nerozvėsili pavouci, to bylo jisté. Ale hlavní bylo vypadnout odsud rychle pryč. Po nějakém čase konečně východ, zvenčí zkrvavené a zapáchající Nurnské uvítal podmračený deštivý den, ale i něco dalšího. Tím dalším, co zaujalo veškerou pozornost kumpanie, byl vzdálený dětský pláč a pach páleného dříví. Je to divné - ještě včera večer můj animalio nezaznamenal žádné známky lidského konu na míle daleko.

Kůpr, bachor, meloun

A ještě něco dalšího bylo slyšet, jak jsme v tichém šikub stoupali točitým schodištěm. Smích. Divoký, drsný, vítězoslavný. Navrhl jsem vůdci vyslat havrana na průzkum, ale nebyl jsem vyslyšen. Muž s lany neřekl ani to své pověstné hm. Cítil krev, jeho očka se podlila krví, očekáváním, vzrušením. V takových chvílích

více než jindy soustředil se jen na sebe. Jeho fádni svět scvrkl se do nicotné šedé kuličky, do které se vešel jenom on. A jeho plechy. A provazy. Vystoupali jsme do patra, střed prostory tvořil velice široký sloup o šířce půdorysu chodíště. Kdesi před námi za táhlým obloukem rozléhaly se hrubé hlasy. Plechatý houkl do útoku, válečníci vyrazili za ohbí. Za nimi střelci. Já se tam tedy nedral. Z nastalého krátkého, ale nesporně tvrdého boje, si vybavuji jen skálu zvuků. Chechtot plynule se měnící v řev. Potom ryk. Nějaký další včřískot. Pláč. Třeskot zbraní. Nakonec příkazy na rozmístění po místnosti. A v tu chvíli tam vpadl zadní voj družiny.

První, co si vybavuji, je chlap spoutaný a uvázaný nad ohněm jako vepř, co zoufale řve, aby ho nechali žít. A jiný muž, jehož sleduje s napřaženou čepelí Bolbuch, jenž lomí rukama a vysvětluje, že ten rožněný se dopustil zločinu, že lovil hadovce a že je to cizák. A tak že ho po právu lapili a odsoudili k usmažení v plamenech. Chlapům se rožněného zželelo, sundali ho z plamenu a přerízli mu pouta. Vypadal jako trpaslík, umouněný a rudý jak rak, a ovšemže páchnoucí, což tedy nebylo v takové situaci nikterak divu. Zatímco si trpaslík mnul zkrvavělá zápěstí, přítakal a potvrdil slova svého vězněte, jako že má pá pravdu, totiž že lovil hadovce a že je cizák. Divže nepřiznal, že byl za ty zločiny po právu rožněn! Potom se představil jako nějaký Bachor Kůpr, ale to příjmení zaniklo v ohlušující ráně někde o podlaží níž, které se zmnohonásobilo tříštivou ozvěnou. Když mi přestalo z té rány pískat v uších, zaslechl jsem toho Kůpra, jak říká, že kůrva on vůbec neví, kde je Gatašvár. Zbytek nesouvislé věty zanikl v další ohlušující ráně, ještě silnější, jako by se někde provalila zeď. A potzom někdo vykřikl něco o obrech a pochopil jsem, že ta krvavá hrouda u Provazníkových plechových bot nejsou hadry, ale zmasakrované obře, to co předtím asi vřískalo a plakalo, tak to teď bylo tiché a bezhybné. A rány dole, to musili být zoufalí rodičové vyšílení hněvem.

A taky že jo. Přihřítel se obr s palicí a hlava nehlava, padni komu padni, zaútočil. Instinktivně jsem zacouval k Mordovi. Život útočníka nic nedbajícviho o svůj život však neměl dlouhého trvání. Druhý se přihřítel ani nevím odkud a třetí se objevil na schodech. Krvavý balík u Plechatého rzivých láptí se pohnul, dítě začalo křičet. Nebylo tedy mrtvé. Obři se zarazili a sklonili zbraně. Nurnští po Bolbuchově příkladu také. Do toho zmatku se odkudsi vynořil Alů-Rahem, táhnoucí mrtvolu, a zařval, že tohleto tam vzadu zabili. Byl to divný tvor, muž s křídly, a s obry zřejmě neměl nic společného. Kůpr se vrhl na jednoho mrtvého, co jej zabili předtím nurnští bijci, a zahryzl se mu do krku. Teprve teď jsem si všiml, že mrtvý má také křídla. To křídlomuž. Další křídlomuži zřejmě uprchli.

Nějak jsem nepochopil, kdo to byl, kdo chytil Kůpra a pekl ho. Jsem toho názoru, že křídlomuži, a že křídlomuži nějakým způsobem využili obry ke Kůprově zajetí, ačkoli Kůpr asi obrům nijak nevalil, takže zřejmě křídlomuži přinutili obry ke spolupráci skrzeva rukojmí, tedy to jejich uvěškané dítě. Tak bych asi tenhle zmatek viděl, jinak mi nedává příliš smysl. To dítě se zřejmě jmenuje Varil a je skutečně potomkem jednoho z obrů, tedy toho, kterého nazývá Otče. Otec obřího dítěte je podřízen dalšímu z obrů, poněvadž jej oslovuje Veliteli. Takže nejsou úplně primitivní, uvažují, ovládají dar řeči a udržují hierarchii. Velitel pana otce se nazývá pan Rovec. Pan Rovec, špinavý zavalitý obr, se prodral nahoru a postavil se do čela před osmahlého Kůpra. Kůpr na to pravil, že je Melon. Co konkrétně myslil zvoláním: „Já su Melon“, netuším, měl jsem za to, že jeho vlastní jméno je Bachor. Leda že by mnil, že je meloun, tedy tlustý, ale to bych víceméně také zavrhl. Nato se Bachor Kůpr Melon schoulil před obrem panem Rovecem do klubíčka.

Dozvěděli jsme se, že obr pan Rovec je sice velitel, ale není náčelník. Velitel obr pan Rovec je pouze podnáčelník. Náčelníkem

nad ním je náčelník obr pan Kotr. A ten se prodral před obra pana Rovece a pravil, že lítavci chytily dítě. Což jen potvrdilo, že obři dítě bylo drženo křídlomuži jako rukojmí. Obr náčelník pravil, že bychom se všichni do jednoho měli schovat, oni se prý vrátí. Oni, tedy křídlomuži, přiletí a budou jako vosy. Takoví totiž rozhodně jsou. Jako vosy. Takže bychom tedy měli jít okamihně s nimi, poněvadž oni vědí, kde se tady před vosími křídlomuži schovat, a taky mají jídlo.

Nurnští se vydali obrům v patách, nepotřebovali k tomu ani Provazníkův příkaz. Ten stejně žádný nevydal. Byl zamlklý, ještě víc než jindy, zřejmě přemítal, zda jsou nebezpečnější křídlomuži nebo obromuži. Lítavci, řekl bych. A spolupardi zjevně také. Ve středu kráčel Bachor Kůpr, jedině on působil šťastným dojmem. Už nebyl rožněn, svět byl zase nádherný. I se všemi jeho vosami, obry, hadovci a pavouky. Obr pan Rovec, velitel a podnáčelník, kryl procesí záda. Vyšli jsme ven a vzhůru strání. Překvapilo mě, jak rychle utekl čas, jak rychle přišel večer. Obři kumpanii zavedli k nějaké neznámé stole, bez cavyků jsme do ní vhrzeli. Uvědomil jsem si, že tahle štola je ve výšce horní plošiny nad zálivem. Mohla by tam vést, tam k ruinám těch dvou domů. Štola tesaná ve skále, občas stará výdřeva bránící stropu před zřícením. A oheň, pach čmoudu. Nejspíš tady ta obří banda žije dlouhodobě. O to víc nechápu, že původní havranův průzkum nic neobjevil.

Náčelník dovedl užaslé Nurnské do olbřímí prostory se čtyřmi dalšími obry. Jedo z nich byla ořivdně samice, matka rodu a příložnice všech. Samice je obrovská... a na svou rasu docela i hezká. Kdyby se tedy umyla, přičísala a zbavila těch zasmraděných kožešin. Jeden z obrů, obr v železech od hlavy až k patě, dočista jako náš Plechatý, se představil jako Hutan. A představil i Kuchru, Žibřda a u samici, paní Květ. Obroditě z věže se nejmenuje Varil, ale Varga. Řekla to paní Květ a zazubila se. Byla nejspíš ráda, že její

dítě přežilo. Dost mě znepokojilo a bylo mi velice nepříjemným, když jsem seznal, jak po mně ti obrové civí. Někdy poočku, kradmo, jindy nezakrytě jako tele na zlatá vrata. Asi že jsem ten jefir. Jenom nevím, jestli mám jejich civění považovat spíše za přátelské nebo nepřátelské. Trochu se bojím, aby se do mně nezakoukala paní Květ. Hutan poděkoval, že jsme zachránili malého Vragu. Nabyl jsem dojmu, že obr pan Hutan je nadnáčelník. A nadnáčelník pravil, že je tu ještě jeden, Švech. Švech je syn Matky Hory, avšak zajali ho lítavci. Takže tu teďko není. Pochopil jsem, že by byl tuze rád, kdyby tu ale Švech byl. A taky jsem pochopil, že Matka Hora je nějaká jiná samice, než paní Květ. Možná to Matka Hora je matka rodu a přílohnice všech. A paní Květ je jenom podpřílohnice. Poté, co se představili i Nurnští, šli všichni lačně spát. Tedy já určitě. Ani nevím, jestli se Plechatý postaral o nějaká bezpečnostní opatření. Dost možná je nepovažoval za nutná.

Debata, průzkum a debata

Takže je v těch obrech trochu zmatek. Ten Hutan se jmenuje Kamenná Tlama, obrodíte se jmenuje Varil a Varga je jeho otec. Ještě větší zmatek je v hierarchii obrotlupy, už vůbec nechápu, kdo je nadřazen komu. Jenom ta paní Květ je jasná. Je to paní Květ, samice všech Někdo z těch obrů pravil, že na hradě je dítě a že hrad je hodinu cesty. Možná tak hodinu obří chůzí. Je třeba čas vzhledem k vzrůstu Nurnských násobit prodlužovatelem, který je dán poměrem rozpětí hnát. Někdo z těch obrů, nevím který, pravil, že když zachráníme dítě, převedou nás přes hory. Po delší bouřlivé vyjasňovací diskusi se zdá, že oním „přes hory“, míní obří samotný Gatarstán. Tedy po jejich Gatašvár. A taky se zdá, že záchranou dítěte mají na mysli záchranu nejasného počtu obromů, obrozen a obroděti, jež v oné pevnosti Lítavci zřejmě drží. Kamenná Tlama řekl, že Lítavců je tam jako vos. Takže asi hodně. A zajatců asi prý není víc než deset, ale možná taky jo. Někteří ale možná přešli k Lítavcům dobrovolně.

Netuším, jak si Kamenná Tlama záchranu takových dobrovolníků konkrétně představuje. Hrad, to jsou tedy ty věže na konci plání, to je tedy sídlo Lítavců. Na závěr diskuse Plechatého napadlo, že bych mohl ten hrad na konci plání očištnout a že bych tam měl jít sám. Polilo mě horko, pochopil jsem, že se mě ten úchylný provazosnovač snaží co nejrychleji zbavit, abych svou přítomností nesnižoval jeho již tak nicotnou vážnost. Podařilo se mi nakonec umluvit, že se mnou pošlou alespoň Bolbucha. Za neviditelnost. Pro Bolbucha. Nakonec starostovo zneviditelnění provedl velký Korman, poněvadž já musel vyšetřit pro sebe a pro Puklinu a aby mi něco zbylo na později, kdyby se věci vyvinuly jinak než optimálně. Což se dalou čekat. Že se vyvinou jinak. Během kouzlicího procesu jsem si nemohl nevšimnout obdivných pohledů obrotlupy.

Nepřelo. Neviditelní sešli jsme k cestě na jih a po ní ubírali se v dál. Průhlední jako vzduch. Bylo něco po druhé hodině odpolední. Asi v půli cesty po pravé ruce zdvihač se kopec, na něm něco jako ruiny vesnice, či co. Půldruha míla od nás. A pobožené vížky hledící k cestě. Z kopce chrlící se bystřina mířící nejkratší cestou k moři. A tady, přes ní most. Tedy most pátý, pokud dobře počítám. Ale my supíme dál, po cestě, tam na druhý konec plání. Všimli jsme si Lítavců na obloze. Skutečně působí jako vosy, ti tvorové. Podrážděně, jako by jim někdo zašťoural do hnízda. Nurnští? Velmi daleko vpředu, alespoň šest mil, až tam u skal věž. Ta věž, cíl. Vlastně víc věží.

Asi Dvě a půl míle od cíle průzkumu odpojila se od hlavní cesty malá stezka. Vzhůru, k torzu nějaké vížky. Dohodli jsme se, že odtamtud provedeme základní, prvotní průzkum.

Jedná se o útlou věž bez střechy a snad i několika pater. V zásadě toho z ní moc nezbylo. Dost dobře mohla být dřívě majákem, soudě dle zbytků točitého schodiště

a dobrého výhledu na širé moře. Vydrápali jsme se nahoru, do zbytku vysokého patra. K jedinému zbylému oknu a malé římse. Na hradiště Křídlomužů byl odsud přímo skvostný výhled. Vybavil jsem Puklinu nezbytnými příkazy a odeslal holobrkého animalia na průzkum. A žehnal bohům, aby jej uchránili od zlého.

Bohové mě vyslyšeli, Puklina se vrátil asi ve tři čtvrti na pět. Podařilo se mu nepozorovaně vyhnout nejen poblázněným Křídlomužům, ale i sajchr-hadům. Sajch-hadi i Křídlomuži jsou jeden kmen. Dohodli jsme se s Bolbuchem, a nebyli jsme ve sporu, že průzkum skončil.

V půl sedmé večer jsem do prachu podlahy obrotlupí jeskyně klackem narýsoval obrysy hradiště, zdí a staveb uvnitř. A také všech těch divných věcí uvnitř. A do toho jsem se snažil o stručný, ale hlavně srozumitelný výklad. Nad mou hlavou se rozpředla debata, co a jak, a jak a co.

Jak starosta Bolbuch trefně poznamenal, hradiště připomínalo půdorysem obří vejce. Vejce se skořápkou, bílkem a žloutkem, natvrdo vařené a nožem rozkrojené. Předěl mezi pomyslnými hmotami tvořily ovoidní hradby. Vnitřní hradba skrývala jednu olbřímí věž, přístupnou však nikoli ze země, jak by se dalo čekat, ale shora. Zřejmě proto, že Křídlomuži mohli létat, narozdíl od nahých zajaců, choulících se na zemi pod těžkými sítěmi. Střední hradka ukrývala hned čtyři věže, propojené pod střechou ve výšce lávkami. Stejná lávka propojovala přístup z těchto věží do věže z vnitřního okruhu. A také přístupy na hradby. Byla tam však také nějaká schodiště, ale nebylo pochyb, že Křídlomuži tato dřevěná schodiště mnoho nepoužívají. Vnější okruh byl ze všeho nejprostornější a skrýval alespoň takto napohled největší překvapení. Na volné ploše dlely stavby, ubikace, některé již zhroutené. Celý prostor hradu jevil se být vydlážděn poctivým kamenem. Ale nejdívnějším jevil se být ten

strom, jenž skrze dláždění prodrál si cetu na povrch. Ohyzdná ta tupokmenná rostlina jevila se být suchou, nebýt pačmáky připomínajících pahýlů, jimiž držela nějakého nebožáka, obra. Před obludnou rostlinou stála žena bez křídel, malá plavovláška, zjevně jefirka, a cosi proti zajatci štkala. Žáda jí kryla osobní stráž, tři obři v plné zbroji, zřejmě přeběhlíci, o nichž hovořil Hutan Kamenná Tlama. A ještě dva další lidé v řízách, zřejmě přísluhovači. Puklina si všiml i podivně se plouhajících osob, tápajících bezcílně prostorem jako bez ducha a zájmu. Jako v letargickém stavu nevnímání. Někaké tělo stranou nehybně ležící zabalené do bílých pláten. To ona, ta plavá elfka, zdá se být skutečnou vládkyní a paní domu. Nikoli ti Křídlatí, co hemžili se nad hradem jako vosí roj. Těch musilo být aspoň třicet, ne-li víc. Jediný průchod skrze hradboví kryly masivní brány, ovšemže zavřené a zajištěné zvnitřku. Jen ta vnější chyběla. Namísto toho ústí do nádvoří zarostlé bylo nepřírozeným shlukem hnědého roští, které by strukturou i barvou jakoby z oka vypadlo tomu pahýlovitému strumu uvnitř. Před stromem neodpustil jsem si varovat.

Obr náčelník pravil, že ten strom je samotný Král stromů. Prý povstal, aby kradl syny Matky Hory. Nastala debata, co dál. Byla to debata, přinášejících několik alternativ, ale když Plechatý zavelel do šturmu, pochopili jsem, že vůdce debatu považuje za plán. Snad proto se potom poněkud improvizovalo, že věci nebyly zcela přesně vycizelované. Ale to ten náš polobl neřeší. Ten houkne šurm a jde se bít. Je to hlupák a k obrům by se hodil.

Vyrazilo se tedy za tmy, a to včetně obrů. Plechatý si nevzpomněl, že k hradu vede cesta, a hnal nás vysokou travou. Takže jsme pochopitelně minuli i most a musili se brodit. Jako ovce. Naštěstí mě přes bystřinu přenesla paní Květ, možná mě tím zachránila před potupným osudem utopeného neviděného. Naoblohu se vyhoupl měsíc a na celé to divadlo bylo lépe vidět. Jakožto dosud neviditelný mlčel jsem a držel se obra se

zbraněmi. Byl top obr, nevím který, co nesl zbraně svým zaujatým kumpánům ve vnitřním kruhu. Měl jsem ho tam dostat, i se zbraněmi. A taky Zlotého kočku, i když v to jsem příliš nedoufal, že by se mohlo povést. Korman mi slíbil následnou neviditelnost, ale někde zmizel v divokém Provazníkově šturmu. Nebyl čas jej hledat, obr se zbraněmi byl hrozně rychlý. Vůbec celý ten přesun byl spíše divokým, úprkem než čímkoli jiným.

Útok na Křídłomužov

A pak jsem náhle osiřel. Tedy zůstal sám s naloženým obrem a cizí kočkou. A Puklinou, samozřejmě, ale toho jsem si držel u těla kvůli Lítavcům. Zbytek Nurnských zmizel někde ve tmě, chlapi mířili k bráně. Já ze severu, k místu, kde k pomyslnému žlutku ovidu, jak střed hradiště někdo trefně pojmenoval, mělo být nejbližší. A tam jsem učinil, co bylo třeba, tedy odeslal obra se zbraněmi i kočku dovnitř. A několikrát mezi tím vyronil drahocennou magosilu nazdařbůh do nebes. Tolik jsem byl rozrušený. Nezbylo mi skorem nic, nabyl jsem zřetelných kontur a vysoko na hradbách zaslechl šramocení procházející hlídky. Nezbylo než připlazit se k samotné zdi, přitisknout se k ní a doufat, že mě nespattí Křídłomuži. Šustot jejich křídel byl takhle za noci, kdy všechny ozvuky dne spí, zřetelně rozpoznatelný. Čas se vlekl jako mazlavý tér. A potom se někde nedaleko ozvala detonace. Troufal jsem si odhadnout, že Vesta vyhodil do luftu dřevnatý pažit, hradbící vstup na první nádvoří Křídłomužova. Hradu, který si Plechatý vzal za své dnešní noci stůj co stůj dobýt. I kdyby to mělo stát kohokoliv, cokoliv, a nepřinést zhola nic.

Křídłomužů se pohybovalo po obloze věru zhusta, jejich aktivita reakcí na započatý útok značně zesílila. Došlo mi, že mne tady u paty hradeb dřív nebo později musí některý z nich objevit, a potom by se mnou udělali rázný a rychlý konec. Rozhodl jsem se vyplížit do planiny nadohled brány, ale do dostatečné vzdálenosti, kde by nikdo

skrytého útočníka nehledal a ani na něj nikdo nešlápl při kvapném přesunu. Vybalil jsem houni, zalehl v brázdě, překryl se jí a navrch ještě pokrýl trsy trávy. Můj úkryt ponejvíce připomínal domeček chrostíka a jako chrostík jsem se i cítil. Jako ubohý hmyz. Ze zámostku svítila jen dvě vyděšená bělma, která zírala na hořící křovinatý vstup do Křídłomužova. Ve zmíněné pozici setrval jsem po zbytek boje, který se podle vzdáleného řinčení a výkřiků rozhořel na prvním hradním nádvoří.

Jak dlouho jsem v nepohodlném postavení setrval, to nevím. Čas se stal neměřitelnou vlekoucí se hmotou. Zámostek však svou úlohu splnil, nebyl jsem objeven. Po nějakém čase se u brány rozlétl řevávé uhlíky a ven se vyhrnuly postavy. Ani jsem nedutal, ale brzy mi došlo, že to jsou naši. Přesto jsem se k nim nepřidal, nevyskočil radostí a nerozeběhl se pardům s jástem v ústretu. Puklina mě totiž varoval. Něco se dělo na obloze, něco se snázelo směrem k rozvášněnému hroznu Nurnských. Oni to netušili, já ale už ano. To ona plavovlasá krasavice snášela se z nebes pevně usazená na hrazdě, již třímali dva silní křídłomuži a divoce máchali perutěmi, aby klesání nebylo nebezpečně příkré. A další křídłomuži divoce kroužili nad svou paní, vysoko na temné obloze. Potom už i Nurnští pochopili, že se něco nad jejich hlavami děje a srotili se s napraženými čepelemi. Už spatřili i ženu, která mlčky klesala níž a níž, až se dostala do kruhu světla. Bylo jasné, že vzápětí dojde k rozhodujícímu střetu. Jenomže do nastalé situace znenáhla a nikým nečekán vstoupil další element.

Tím elementem náhlého zvratu nebyl nikdo jiný, než paní Studená. Ano, ta paní Studená, Kormanova milovnice. Upírka z lodi, kterou jsme naposledy potkali v Citře, a nešlo o setkání nikterak milé ani žádoucí. Tenkrát tvrdila, že vyráží k jezeru, tedy na západ, že se naše kroky definitivně rozcházejí. Jak její náhlé zjevení vyjevilo, byla to lež. Paní Studená se prostě najednou zhmotnila

před překvapenými Nurnskými a neméně překvapenou paní Křídłomužova a mocným proudem silné energie hradní paní sestřelila z jejího posezu. Ani nestihla vykřiknout, její tělo žuchlo na zem. Vyděšení nosiči upustili hrazdu a poplašeně vylétli střemhlav vzhůru. Stejně tak se rozlétko hejno vířící nad jejich hlavami. Zdvihl jsem se ze země, čapl houni a se zoufalým zvoláním vyběhl vstříc zkoprnlé družině. Paní Studená mlčky stála s rukama rozpraženými, jako by ji vytesal, potom paže spustila podél těla. Do toho se tam vhrnuli dočista nazí a vyděšení obři. Dost možná že přichvátali spolu s jádrem družiny, ale já je jich přítomnost zaregistroval až teď.

První z úleku procitl Bachor Kůpr, dost možná proto, že o paní Studené nikdy neslyšel a mylně ji považoval za zadní voj kumpanie. Přidřep k mrtvé elfce a počaz ní stahovat oblečení. Co se mu nezdálo, ihned házel stranou, ostatní strkal za opasek a do kapes. Všiml jsem si, že z Bolbucha crčí krev, starosta zavrával, podklesl a dřep si na zem. Přiskočil jsem k němu a připomněl mu slib, který jsem mu kdysi dal. Slib ohledně léčení hemživým rozstokem z černého srdce Morochu. Přitakal a zasípal, že nadešel čas. Neváhal jsem tedy, vyhrabal z batožiny dotčený flakón a podal mu jej. Bolbuch bez zaváhání požil. Účinky Kazatelova lektvaru jsem shledal skutečně účtyhodnými. Bolbuch zalapal po vzduchu, mocně natáhl z plných plic a spokojeně vydechl. Ani on té proměně v první chvíli nevěřil. Vytrčil se na nohy a několikrát poposkočil jako jura. Jako jura, říkám vám, jako hotový mladík! Nebylo to ale hned, musil jsem se soustředit a trnout, zda trpaslíka netrefí šlak, zda Kazatelův hemživý lektvar byl skutečně tím, za co byl vydáván. A mezitímse přihodilo několik věcí. Především tichá hádka ohledem paní Studené a jejích zámyslech a její přítomnosti zde, provázená mentální strnulostí a jakousi nevysvětlitelnou netečností vůdce k otázce přítomnosti nemrtvých v družině. Obři, ačkoli děsuplně zkrvácení a dobití, chopili se v dané situaci otěží a jali se konat. Tedy s ohlušujícím řevem

rozeběhli se vstříc útrobám Křídłomužova rabovat. Muž v Plechu pochopil, že už nastal čas na nějakou reakci a nařídil podpořit obry v rabování hradu, respektive je ve zmíněné aktivitě předběhnout. A tak poněkud remcající družina vpadla dovnitř a já konečně mohl na vlastní oči seznat, jak to tam uvnitř momentálně vypadá.

Spatřil jsem několik požáříšť. Některé věže hořely jasným plamenem, ale nebylo mi zcela jasné, kdo požár založil. Nechtělo se mi úplně věřit, že tohle všechno stihl mít na svědomí Vesta. U obrů bych zase nečekal, že by svými primitivními nástroji dokázali způsobit tolik zkázy v tak krátké době. Křídłomuži kupodivu někam zmizeli, obloha se jevila být čistou, jen tu a tam některý pomateně protnul svit luny a vrhl matný stín. Rozpadli jsme se na malé skupiny. Sám jsem se přidružil k jedné z nich, jaksi mimoděk než z vážného zámyslu. Hnal jsem se tak, kam ti druzí. K nějaké věži, potom po točitých schodech nahoru, potom jiným schodištěm dolů, do hlubin. A tam dole naše skupina objevila obrovské latriniště, nakaděno bylo skutečně všude. Dno věže bylo pokryté vrstvou zakyslých výkalů těch létavých tvorů. V patře byl ale i nějaký bídný nábytek, našli jsme nějaké skici, takové dětské malůvky, a taky něco, co vypadalo jako dopisy. Ta lejskra jsme tedy pobrali, ačkoli páchla nelidsky, ostatně jako všechno tady kolem. A potom kvapný sestup z věže dolů.

Během sestupu zaznamenal jsem záblesk světla daleko v ubikacích ve vnějším okruhu. Takové pablesknutí. Okamžitě jsem skutečnost nahlásil a toto hlášení bylo dole na nádvoří předneseno vůdci. Muž v Plechu něco nesrozumitelně hýkl a ukázal zbraní tím směrem. Potom vyrazil. Část z Nurnských se přidala, včetně mě. A tam, skutečně, v přibližující se siluetě baráku znovu probleskl letmý paprsek světla. Míhotavé světýlko tam nahore v okně. Jinak ticho, jen vzdálené řvání drancujících obrů a dost možná i další osob tam vzadu v zádech. Tam u hořících věží.

Dovnitř do baráku se mi rozhodně nechtělo, a kupodivu ani těm polonahým i nahým obrům, co se k úderné skupině přidali cestou. Spolu s nimi a s Bachorem jsem zůstal stát venku. Zbytek vtrhl za patami Muže v plechu. Ozval se výkřik, že tam někde někdo zmerčil pochodeň. Dalším výkřikům jsem nerozuměl, jenom vím, že něco z útržků vět byly kletby a nadávky. Potom vyběhl ven Otakáro Vesta a křičel, že tam uvnitř je obr v okovech a že nutně hledá tlumočníka. Jeden z obrů, kolohnát s železnou tyčí, odhodil zbraň a cosi zachrčel. Tlumočník - dobrovolník. Obr zaběhl za Vestou do domu, já za nimi. Pokud útroby baráku měly ukrývat pouze obra v řetězech, připadlo mi to tam bezpečnější než tady venku.

Ve velké místnosti, zatuchlé, smrduté ozářené pochodní a rozmíhotané polostíny Nurnských druhů, jsem seznal, že s obrem v řetězech je to holý fakt. Ten nahý nebožák dlel přikutý ke kamenné zdi a jevil se být se vším smířený. Tlumočník vydal zoufalý výkřik, a ten výkřik zněl: „Květ!“. Paní Květ se záhy vyloupila ze tmy a zvolala neméně zoufale: „Šířec!“. Takže jsem pochopil, že toho ubohého muže obři dobře znají, a že ten muž se jmenuje Šířec. Přikvačil Al-Rahem, náš zloděj, a zahnutým drátem zkusil šťourat do rzivého zámku Šířecových okovů. Potom to skřípavě cvaklo a Al-Rahem spokojeně otřel pot z čela. Jevil se být sám se sebou nadmíru spokojený. S tváří blíž pochodni se Šířec ukázal být pěkně starým chlapem. Někdo z chlapů obra baf a vlekl ho ven. Muž v plechu ale nařídil prohlídku truhel, na něž někdo nenechavý stihl hlasitě upozornit. Rahem se ochotně vrhl do práce a potom něco cvaklo, někde u dveří něco spadlo a roztráсило se a zasyčelo. Ten nenadálý a nepřijemný zvuk značil smrt. Byl to pud sebezáchovy, nikoli předtucha, co mě donutilo vyskočit oknem ven. Mozek vůbec nevnímal, co se děje, ani že v místnosti zavládla čirá panika. Z domu se vyřítlo několik lidí. Potom se ozval výbuch a z domu vyvanul prapodivný čpavý smrad.

Nebylo jasné, kdo venku chybí, až na Rahema. Ten se z domu určitě nedostal. Vesta prohodil pár holých vět k Oburovi a alchymisté byli jediní, kdo se odvážili vrátit se do zamořených prostor. Vůdce s Mordem se jali obíhat dům zvně v naději, že Assuaenec snad stihl na poslední chvíli někudy vyskočit a spasit si život. Našli ho bezvládného ležet na rozdusané hlině za domem. Dýchal, tak jej čapli a dovlekli k ostatním. Zřejmě na poslední chvíli stihl proskočit oknem, než detonace všechno uvnitř zničila. Zatímco byl zloděj kříšen, z čoudícího domu vyšly siluety alchymistů s tím, že tam jsou nějaké dveře, které výbuchu odolaly, a že to bude chít něco silnějšího. Přihlásil se morošán Zifnab a pravil, že on má sílu deseti volů. Asi mu vůbec nedošlo, co se tady vlastně semlelo. Vesta jej odvedl na místo a potom byly slyšet masivní údery, jak s dveřmi zápolil. Respektivě jak s nimi zápolilo deset volů. Ale ani deset volů na dveře nestačilo, Zifnab zkroušeně vyšel ven a přiznal se, že překvapivě selhal. Nastoupila tedy opravdová hrubá síla, tedy Bolbuch s Bachorem Kůprem. Hlasitý praskot, který onedlouho naplnil vzduch, zněl některým z druhů jako elfská hudba. Toho si nešlo nevšimnout. Také si nešlo nevšimnout, že Al-Rahem už je opět při vědomí. Klel jako dlaždič.

Ukazalo se, že komůrka, kterou železem pobité dveře skrývaly, byla alchymistickou dílničkou. Tvrdil to alespoň Otakáro Vesta a černý Obur souhlasně přitakával. Takže ti dva tam zalezli a vůdce řekl, že si tady ve smradlavém domě trochu odpočineme. Což jsem nechápal. Nedaleko hořelo několik věží a vzduchem plovaly zbytky Křídlomužů, kteří se mohli sešíkovat a kdykoli se vrátit. Jenže co intelektuál ve středu takovéhle bandy zmůže!? Neudělá nic.

Skrze tlumočníka víme jedno - ten staroch Šířec je šamanem kmene. A to prý šamanem velice mocným. Podle všeho, a také podle obrů a mapy, kterou se podařilo najít mezi písemnostmi, jsme v místě zvaném

Korlaein. Křídlomužov je tedy Korlaein. Také se zjistilo, že paní Studená, co tak znenáhla vyřešila celou situaci s útokem na Křídlomužov, ještě znenáhleji zase zmizela. Prostě je fuč. Pouze Korman se stranou svěřil, že řekla, že prý nemáme věřit obrům. Což je tedy rada nad zlato, pomínu-li osobní kvality rádce. Obur si přečetl dopisy, které jsme zajistili v kadidelní věži, a pravil, že jejich obsah příliš nechápe. My, středozemci, jsme je nechápali vůbec, poněvadž byly psané divnou řečí a ještě divnějším písmem. Černý muž prý pochopil snad pouze tolik, že cesta do Eru di Tirmě je spravená. Čímž měl zřejmě na mysli, že ji opravili, a že je tudíž schůdná. Pak se prý v listech píše něco o nějaké spleně lodí, jenomže to už jeho prapodivné přerušila jiná událost. Někde z venčí zaznělo volání Melanitina jména. Totiž jména paní Studené. Ten hlas patřil vůdci a byl nezvykle halasný a naléhavý. Ani jsme si nevšimli, že se Muž v plechu vytratil do noci. Nestálo mu za to to komukoli oznámit. Al-Rahem se postavil do veřejí a nechápavě zíral do tmy směrem k hořícím věžím. Potom se dostavil vůdce a Assuaenec mu nasupeně uvolnil cestu. Tázavě pohledy Nurnský přinutily vůdce k odpovědi na nevyřčenou otázku. Prý venku hovořil s Melanitou. Sdělila mu, že prý bude sama pokračovat dál po pobřeží a prý ji zajímalo, co uděláme. Plavovlasou elfku prý sprovodila ze světa z dobroty duše. Tomu jsem nerozuměl ani za mák, jen jsem si tak říkal, že ten náš předák je s ní od počátku spřažený, a to naprotiv všem zásadám tohoto společenstva. S ním půjdu už jenom k první lodi směřující ke Gwendarronu. Dál už nikam.

Ve čtyři hodiny v noci Muž v plechu vyjevil názor, že odpočinek už byl dostatečný a že už Křídlomužově Nurnské nic nečeká. Nějak se dohodl s obry, že se s nimi vrátíme zpátky k jeskyním. Proč, to mi nebylo jasné, ale zřejmě v tom měl prsty nějaký šamanův návrh. S tím nevěřením obrům to předtím přinesl Rahem, protože mi to našťavaně znovu zopakoval. Že u to Melanita tam před branami vystřelila do obličejů. Prý byla nasupená, že se

s nimi táhneme. Nejspíš by byla raději, kdybychom se táhli s ní.

Šířecův obřad

V jeskyních šaman skrze tlumočnicka pravil, že povede obřad za požehnání Matky Hory, a že jej podstupíme všichni do jednoho. Byl jsem ale k smrti unavený, zařekl jsem se že nic podstupovat nemíním a že jedině, co chci, je spát. Bylo mi jedno, že jediným místem, kde nehrozilo, že mě někdo omylem zašlápně, bylo hromadné obří hnízdo z kožešin a cupaniny, které páchlo potem, močí a plísni. Stulil jsem se do klubka a vzápětí usnul. Jediné, co vím, je, že Korman Zlotě učinil stejně. Byl to předlouhý a náročný den. Den, který naši družinu neposunul ani o sáh dál.

Pět hodin přerušovaného spánku, kdy obři pálí uvnitř neodvětrané jeskyně vítěznou vatru a jásají nad znovuspojením kmene, mi nepřipadá jako dostatečná doba k úlevnému odpočinku. Když mnou navíc v závěru začal cloumat kroll Mord a nebyl s to se vyžvejknout, proč to dělá, byl jsem vysloveně mrzutý. Potom se nade mnou vztyčil Al-Rahem a pravil, že se mám dostavit k obřadu, a stejně tak i Zlotě, že si to tak obři žádají. Nezbyvalo než se odevzdat.

Jeskynní prostora, kde hořela vatra, byla plná dusivého čmoudu, z kolem rozesazených postav zbyly pouze mlžné siluety. Posadil jsem se tam, kam mnou smýkli a když do mě vedlesedící osoba jásavě šťouchla, došlo mi, že dřepím vedle paní Květ. Šťouchla do mě znovu a něco mi nacpala před obličej. Kravský roh s jakousi zapáchající břechkou. Vybidla mě, ať se napiji a vycenila zuby. Nenapít se nebylo možné. Nápoj chutnal věru odporně. Potom do mě šťouchla potřetí, až jsem si ublemcal kazajku, a ukázala na osobu po mé levici. Ten nápoj koloval. Víc už toho mnoho nevím, zatočila se mi hlava a všechno se tak nějak ještě víc rozmělilo. Hlasy vůkol se slily do něčeho

nerozpoznatelného a vzdalujícího se. Přišly na mne mdloby. A s nimi pestrobarevné obrazy.

Stojím na vrcholcích hor, skorem až nad nimi. Jsou to moje hory. Zezadu někdo přistoupí, pohladí mne. Již dlouho mne tak láskyplně nikdo nepohladil. Nikdou tu ale není...

Potom jsem procitl, ohniště už bylo dohořelé, popel pokrýval těla spáčů i těch, co už byli na nohou. Někdo mi řekl, ať se sbalím, že vyrazíme. Ale kam, to mi už neřekl. Asi jsem musel spát hodně dlouho.

Vyrazili jsme, my, všichni Nurnští. Venku na louce zalité slunce už postávalo několik obrů, těch, kteří půjdou s námi. Těch obrů, kteří prý měli splnit slib za osvobození svých soukmenovců z tenat Křidlomužova. Stál tam muž, dítě a paní Květ. Jméno muže, a dítěte jsem nepochytil, snad jen to, že dítě rozumí a bude tlumočit. Všem z nás tak nějak podivně svítily oči. Šíběrcův lektvar z kravího rohu musil být ukrutně silný.

Vyšli jsme, muselo být k poledni. Vyšli jsme k potoku a potom vzhůru k horám. Nečekal jsem, že se mi půjde tak lehce, terén se zdvíhal a na oko působil kluzce. Potom terén vystrměl do skalnatého svahu, přfkřejšího a přfkřejšího, ale my jsme kráčeli husím pochodem jako na vycházce po nurnském rynku. Občas, kdy skála byla příliš strmá, obři ná tu postrčili, tu popotáhli. Paní Květ mi byla stále nablízku, kdyby bylo třeba. Ale třeba nebylo téměř nikdy. Tak byly účinky Šíběrcova obřadu stále živoucí. Všiml jsem si, že kůže obrů částečně mění barvu podle kamene. Mohlo jít o doznívající vjemy, záblesky nočních obrazů. Ale připadalo mi to tak. Že mění barvu podle zrnitosti horniny. Pocity běhu po horách, jinak to ani nazvat nejde, kupodivu nebyly euforické, jen tíživě podivné. Jsem už delší dobu přesvědčený, že tenhle kočovný cestovatelský život není nic pro mne. Že doma bylo by mi lépe a o těchto neskutečných krajích za mořem stačilo by mi

čisti v nějaké laciné fantastní literatuře. Pokud by mi tedy vůbec stálo za to ji číst. Nejsem si jist, zda jsem tím správným čtenářem pokleslého braku.

Další ráno v horách. Konstatuji, že Šíběrcova magie má věru dlouhotrvajících účinků. Bojím se, kdy moje vlastní pokožka také začne měnit barvu a zrnitost podle struktury kamene. Také se bojím, aby mi to potom nezůstalo. Moje pokožka se ale prozatím zdá být normální. Trochu mi vadí, že důvěrnosti paní Květ vůči mé osobě podle mého názoru už přesahují povolené meze. Každou chvíli, kdy je sráz strmý se mi snaží pomoci a jak mě popotlačuje a jistí, sahá mi na zadnici. Nechci jí zavdat jakoukoli sebelemtější příčinu, aby se mohla domnívat, že jí patřím. Přeci jenom je to povážlivá hora masa, moje křehké kosti by její vroucí objetí neustály.

Černý Obur se ve chvíli odpočinku ve skalnatém splazu přiznal, že něco z těch dopisů už prozkoumal. Adresátem listu a spisovatele následných poznámek jakožto konceptu k listu již nesepsanému je jistá Quirsah. Tedy ta plavá elfí rozkazovačka, kterou Melanita Studená sprovedila ze světa, jmenovala se Quirsah. List psal její milovaný, podepsaný jako M. V dopisu se prý hovoří o nějakém srdci a o tom, že všechno předčilo jeho očekávání. Hovoří se tam o jakémsi hrotu sil a Quirsahinu bratrovi Aerilmovi, který měl cosi zjistit na ostrovech. Ten M. si po Quirsah žádá informace, co se tam toho času děje. Totiž na těch ostrovech. Prý se doslechl, že se tam nalézá jakýsi slepenec lodí, jakýsi vor, a touží se o něm dozvědět co nejvíce. Také jej zajímají počty mužů. Až Quirsah získá dostupné informace, má je předat. M. je také žádostiv informací o stavu oprav na cestě, které prý její bratr zanedbal. Žádá znát její úsudek. Také se v listu hovoří o nějakém Valacheovi či snad Valachee. Možná je míněna osoba elfí rasy. Na závěr listu si M. stěžuje, že jejich houževnatost jej uráží. Koho má na mysli, to však Oburovi není jasné.

Jasně je jen to, že M. v Quirsah vkládá naděje a důvěru. Praví, že její postřeh a bystrost jsou nedocenitelné.

Den poté, který družina strávila jak jinak než na podivném pochodu horami, Obur pravil, že částečně rozlouskl i Quirsahiny poznámky. Černý to vyložil v takovém duchu, v jakém byl koncept zřejmě sepsán. Tedy hole a útržkovitě. Cear. Vor. Spojení několika lodic řetězy. Průzkumy nejednoduché. M. kolem pěti set. Tedy zřejmě mužů, řekl bych. Mají nového vůdce. Nejspíš. Neznámý. Boj mezi sebou. Nejsou jednotní. Vypadá to prý, že mají namířeno k Oku. Co je Oko, to netuším ani zbila. Cesta opravena pro pěši. Chybí poslední most. Lov. Zajata část kmene jako návnada. Zbytek se pokusí je osvobodit. Quirsah neočekává problémy. Obur pravil, že je toho názoru, že závěr poznámek byl věnovaný nám a obrům.

Potom jsme vyrazili na další pouť, zase jsme běhali jako horské kozy. Večer vysoko v horách, za jedním z hlavních hřebenů. Dole pod námi údolí a blyštící se hladina řeky, připomínající stříbritého hada. Odhadem jsme se shodli na tom, že naditi Šíběrcovou neutuchající silou urazili jsme kolem dvaceti vzdušných mil.

Osmadvacátého světna - slunečný den. Den ničím odlišný od předchozích. Míříme pořád hloub do hor, obři nemíní sestoupit do údolí a přiblížit se k řece. Zřejmě dobře vědí proč. Nurnští nevědí nic. Směr držíme jihozápadní až západní, co považují za krajně divné. Vůdci to ale nevadí. Večer jsem volky nevolky vzal zavděk teplem těla paní Květ. Začala být totiž hrozná zima. Myslím si, že na delší pobyt v horách nejsem vybaven. Cítím se špinavý a zoufalý.

Další den. Mlha nad ránem, horské větry divoce dují. Nejspíš ledový dotyk Božího dechu. Zdá se, že obři jdou najisto. Četné výstupy a sestupy. Počasí se valem horší, mám toho všeho plné zuby. Stav terénu

si vynutil přezutí, obul jsem se do bot bachčijáků. Jedná se o těžké bytelné špacírky, které jsem ukořistil mrtvému Bachčijovi v Nurnských kanálech za dob Kazatelových. Ted' se mi neuvěřitelně hodí.

Procitl jsem na kost zkřehlý nad ránem. Přimkl jsem se těsně k hluboce oddychující paní Květ, ale mnoho to nepomohlo. Potom na mne tiše přišly mdloby. Takhle nějak asi přichází smrt.

Když jsem znovu nabyt vědomí, vládl už bílý den. Nade mnou se skláněl obětavý Al-Rahem a podával mi nějakou medikaci. Někdo mne také zabalil do dek. Pochopil jsem, že mne ten dobrý muž v kífaji vytáhl hrobníkovi z lopaty. Potom se z mlhy vynořil obr Rovec a pravil, že to našel a že je to kousek odsud. Z reakcí druhů mi došlo, že se jedná o jeskyni, a že kousek znamená asi půlhodinu pěší chůze. Vstali jsme, Rahem s Mordem mne celou cestu za olbřímí Rovcovou postavou jakoby plující cárami mlhy podpírali. A skutečně, Rovec nelhal. Objevil jeskyňku, úkryt před vichrem. Chlapi zakryli vpusť houněmi a snažili se marně rozdělat oheň. Potom nastoupil Vesta a rozdělal oheň z nějakých surovin, tak řečený oheň špinavý. Přitom si neodpustil poznámku, že odteď vůlastně topíme zlatem. Zachvátila mě zimnice a navrhl jsem, ať špinavý oheň přiživíme mým pádlem. To pádlo jsem si přinesl z Morochu, jako takovou upomínku na úplně jiné věci. Pádlo bylo vyschlé a hořelo velmi pěkně a výhřevně.

Strávili jsme v jeskyňce celý den. Ve čtyři hodiny odpoledne ledový víchr ustal a později se dokonce skrze roztrhaná oblaka vyhoupllo slunce. Všichni do jednoho jsme si svlékli ptomáčené oděvy a sušili je. Stáli jsme nazí kolem ohně a nahřívali se u plamenů. Lidé, obři, hobiti - všichni tak, jak byli stvořeni. Včetně paní Květ. Nadra paní Květ jsou neskutečně obrovská.

Shromáždění u jezera

Začala Zimosmet' a její první den byl zalit teplem a hřejivými paprsky slunce. Usušení a odpočatí vyrazili Nurnští na další pouť. Brzy, za hřebenem, se očím odkryl široký a daleký výhled na řeku trpýtlící se hluboko v údolí a na lesy, obklopující její břehy a stoupající do strání a úbočí. Bylo to sice daleko, ale pohybující se černé tečky někdo s velmi bystrým zrakem označil za poletující křídlomuže. Na svazích také přibýlo známek lidské činnosti - ty jasně ohraničené jinobarevné pásy... nebylo pochyb, že se jedná o sklizená již políčka vesničanů. Tam dole musely být vesnice a osady, o tom nebylo žádných pochyb. Rovec mlčky vedl skupinu dál, kumpanie počala sestupovat po jednom z úbočí. A tam došlo k podivnému setkání.

Stalo se to tak. Narazili jsme na chalupu, ležela asi sto sáhů daleko pod pozicí kumpanie zařízlá do prudkého svahu. Jak jsme se blížili, všimli jsme si roztroušeného stáda domácích koz a kouře stoupajícího z komína. Pomalu přicházel večer. V domnění, že se veřeme k dobrým lidem a strávíme noc v teple světnice nebo alespoň někde na seně se střechou nad hlavou dokračeli jsme způsobně až k domu a byli připraveni slušně pozdravit a vystříhat se veškerých nevhodných poznámek. Potom se otevřely dveře a vyšel muž. Zvolal jsem bodrý pozdrav, poněvadž náš vůdce Plechový toho prostého gesta dobrých mravů nebyl schopen. Ale ten chlap neodpověděl. Nabyl jsem dojmu, že je hluchý a pravděpodobně i slepý. Ani o naši početnou skupinu okem nezavadil, prošel plouhavě kolem, potom se otočil. Výraz v obličeji měl krajně podivný. Roztrhaná košile u krku v cárech odhalená odhalovala cosi věru udivujícího. Z kůže mu do strany trčela jakási věc, která poněvíc připomínala stonek rostliny. Ten muž se jevil být zcela duchem nepřítomen a barva jeho kůže měla lehký nazelenalý nádech. Hrábl po sekýře a jal se štípat dříví. A dole za ním, v šeřících se horizontech, spatřili jsme cíp jezera. Po

poklidné hladině vítr hnal chuchvalce mlhy. Kdesi z té dálky, od jezera, ale zároveň vlastně odnikud doléhal k uším Nurnských divný, tlumený, hluboký a soustavný zvuk. Jednalo se veskrze o zvuk přírodní, monotónní. Někdo procedil mezi zuby, že by to mohl být možná zvuk vodopádu. Mlžný vodopád byl jedním z milníků horské pouti do Gatarstánu, pokud si dobře vybavuji. Průtrhy v mlze tam daleko odhalily, že původcem části mlžných cářů by mohl být i rozfoukaný kouř z ohňů. Ohně samotné vidět nebyly, ale dost možná, až padne soumrak, se tato domněnka potvrdí. Obšli jsme dům i muže, jeho konání působilo úporým, avšak netečným a pomalým dojmem. Jako by byl zmámen. Někdo výrůstek, třící vesničanovi z krku, dal do souvislosti s divným stromem a křovisky z Křídlomužova.

Dům zmizel z dohledu daleko za našimi zády, Nurnští stále sestupovali po úbočí a valem se šerilo. Došlo mi, že vůdce nemá v vůbec plánu hledat útočiště na noc a že tato noc bude jedna z těch dlouhých a nebezpečných. Navrhl jsem, že bychom se mohli všichni zneviditelnit. Že bychom to s Kormanem Zlotěm možná zvládli. Plechatý pravil, že s magií je třeba šetřit, že se bude hodit. Naprotiv tomu rozhodl jsem se však s magií nešetřit a vůdce kupodivu mé rozhodnutí nikterak nekomentoval. Soustředil se pouze na nějakou svoji zatím nevyřčenou vizi. Al-Rahem, Vesta a Zifnab se přidali na moji stranu a požádali o zneviditelnění. To jsem tedy vykonal a po takovém výkonu už nebylo s čím šetřit. A tedy ani co řešit.

Na pohled notně prořídla kumpanie sestoupila níž, meziitím padla tma. A tma odhalila, že prvotní předpoklad byl správný. Na protější straně, protilehlý břeh jezera byl poset velkým množstvím ohňů. Ohně byly roztroušené po čáře celého výhledu a připomínaly souvislého ohnivého hada. Poslal jsem havrana na průzkum zmíněný dálav, avšak vůdce nenařídil zastavit se a počkat, naopak, nařídil sestup až dolů k řece. Byla tam

nějaká vesnice. Bolbuch navrhl, že bychom mohli domorodcům ukrást nějaké lodě a přeplavit se přes jezero. Minuli jsme vesnici obloukem, po lodích ani stopa. Vesnice musela čítat minimálně půl kopy domů, a to bylo i pro hrdinného vůdce velké sousto. Rozhodl, že přebrodíme řeku a přiblížíme se až k jezernímu pobřeží. Vděčím obrům za mnohé, momentálně především za to, že jsem se neutopil a dostal šťastně na protější břeh. Nebýt jich, mohlo se jistě přihodit mnohé. Obři ale všechno zařídili. Vypůjčili si od vůdce část jeho ani zdaleka se netenčící zásoby provazů, přebrodili a napjali je z jedné strany na druhou. Potom chlapi dali do placu nějaké ty slovnaté vodoměrčí bezmegy, které způsobují tu tolik zvláštní anomálii ohledně zhutnění povrchového pnutí vody, a potom už šlo jen o systém přechodu a návratu bezmegů zpátky. Prakticky to celé provedl dobrovolník Zifnab Lenthán.

Ani jsem si nevšiml, že během přechodu řeky zmizel Vesta. Na druhém břehu jsme nepochkali, dokud se nevrátil. Byl na průzkumu, zřejmě dostal nějaký neveřejný vůdcův příkaz. Všiml jsem si, že vůdce vydává většinu příkazů neveřejně, možná proto se ustálil mylný dojem, že nevydává příkazy žádné. Nevím, nakolik je takové jednání správné, ale stanovisko zaujímám. Že totiž správné není. Může působit zmatky. Zmatky například takové, že se Vesta ztratil. Neviditelného lze někde zapomenout snadno. Ale Vesta se neztratil, vrátil se z průzkumu vesnice a jeho dobře známý hlas pravil, že ve vsi žijí samí stromomuži, stejně jako ten chlapík tam nahoře na samotě. Vesnicí vládne naprosté ticho, stromomuži se tam bezcílně komíhají v jakési letargii, avšak okny probleskují plamínky svíček a luceren. Vesta pravil, že v té vsi se odehrává jakýsi paživot. Paživot stromomužů.

Vzhledem k tomu, že zmíněná obec byla rozložena na levém i pravém břehu, obešli jsme tu naši část ve snaze najít nějaké vysvětlení záhady paživota. Objevili jsme ale

jenom místo, kde stranou stál divný strom a kolem něj malé pidistromy. Jakoby se ten strom vysemenil. Semenáčky i strom působily prapodivně, stejně jako na Křídlomužově. Tmavé, strašně tmavé. I přes tu noční tmu. Divné rostliny. Těžko soudit, který šílený zahradník za touhle věcí stojí.

V půl dvanácté, půl míle od vesnice podél řeky směrem k jezeru jsem konečně zachytil zoufalé vjemové volání havrana. Už jsem jej v duchu oplakal. Přivolať jsem jej k sobě a pochopil, že musil uletět nějakých šedesát mil. Byl v zubořeném stavu a k smrti unavený. Není divu, Puklina na takovéhle výkony není stavěn. Ale Puklina nebyl jen k smrti unavený, byl taktéž vzrušený. Havran mi tedy vzrušeně vyjevil následující fantaskní poznatky, které jsem průběžně vlastními slovy tlumočil Nurnským. Těch vjemů bylo příliš, chrtil je na mě, byl jsem jimi doslova zahlcen. Proto možná moje převyprávění mohlo působit zmateně, odtržitě, nesoustavně. Ale celkový obraz situace na jezeře, poskládaný z poslepované mozaiky střepů, byl nakonec pravdivý a celistvý. Asi hodinu z doby průzkumu havran strávil tím, že mě hledal. Může za to vůdce, že neplánovaně přesunul družinu. To jsem Puklinovi vyjevil v obrazech. Muž v plechu v těch obrazech vůbec nevypadal důstojně. Nabyl v nich olbřímí dehonestující podoby.

Na protilehlém břehu jezera, vlastně ve svazích nad ním, po celé délce kde hoří ty ohně, je rozloženo jedno velké nehomogenní vojenské ležení - nebo spíš ležení žoldáckých skupin. Ležení se táhne takřikajíc od nevidím do nevidím. Ta spousta ohňů, to je spousta oddělených táborů, táborů stanových, plných divokého lidu. Když havran přilétal, divý lid, ozbrojený kopími a luky, navlečený v kůžích a kožešinách, celý ten zástup primitivních národů, táhl někam k ústí řeky, té velké, Mlžné, nikoli té říčky již jsme zdolali, někoho vítat. Takový byl závěr Puklinův a závěr se nenalézal daleko od pravdy. Puklina neodolal a letěl, letěl za davem, letěl blíž. Ty davy

musely čítat v celku dobrých pět tisícovek hlav. Dav, nad kterým Puklina mřil k ústí Mlžné, už byl sám o sobě méně početný, havran jej vyhodnotil jako dav tisícovky opozdilců. Tam v ústí Mlžné, v ústí do jezera, se klene veliký kamenný most. Mlžná je široká, klidně tekoucí řeka, půl druhá sta sáhů od břehu na břeh. Na jednom místě řeka olizuje skalisko trmící ze severního břehu. Oblouk mostu ladně vybíhá právě z onoho skaliska. Nejpodivnější předmět však Puklina zvěstoval čnět z hladiny pod mostem. Pod mostem na straně proti proudu, tedy dál o jezera na straně toku Mlžné z vnitrozemí ční zaklíněný olbřímí předmět. Předmět, který havran označil za loď, já bych však ve svém zvěstování předmět označil spíše za věru nezvyklé plavidlo, které do tradičního chápání lodi má tisíce sáhů daleko. Plavidlo tam ční veliké, ba obrovské, tvarem připomínající obrovitý kmen stromu. Jeho kořeny jsou přídi a odlistěná koruna žádí. Tělo plavidla vyztuženo a vypleteno do účelného tvaru proutím. Plavidlo je tak obrovské, že neproplulo pod obloukem mostu a zakleslo se v bezbrané a bezvýhodné pozici. Možná právě tohle mohl by být onen pověstný slepenec, slepenec lodí ze zadrženého dopisu adresovaného popravené Quirsah. Slepenec je dost možná nejvýstižnější pojmenování té roztočivé věci. Pryč již však od Slepence, přistupme k dalším objevům z Puklinova vyčerpávajícího průzkumu. Kus od mostu, na břehu, je plošina, uprostřed níž kdosi zažehl a udržuje veliký oheň. Plameny šlehají k tmavé obloze a ozařují příšedší davy. Sročení národů přihlíží a naslouchá skupině osob, jíž vévodí muž v bělostném rouchu, muž rezatých vlasů, který k národům hlasitě promlouvá neznámými řečmi. Toliko Puklina pochytil, že muž hovoří tu k jedné skupině, tu k druhé, a plynule přechází z jednoho jazyka do druhého, stejně jako mění dialekty. Ten muž, multilingvista, před Puklinovými zraky v jednom okamžiku představil jednoho muže po svém boku. Malého muže ve zbroji, muže bez tváře, muže s obrovskou vlčí hlavou. Toto se přihodilo od současnosti nějakou půldruha

hodinu zpátky. Co se týče přítomného sročení, havran popsal skupinu asi pěti set křídlomužů a nepočítaně smeček vlků i vlků, výškou dvakrát své čtyřnohé zvířecí bratry převyšujících. Jejich smečky proltnuté s ostatními humanoidními národy dávají tušit, že všichni u ohně pobratímy jsou. Ten muž v bělostném rouchu vede nejspíš cosi jako kázání. Nemohl jsem se zbavit vzpomínky na Kazatele a po zádech přejel mi mráz. Vedle bělostného muže vyjevil mi Puklina obraz další osoby. Elfa, muže se zakrnělými křídly. Řekl bych, že se nezmýlím, když jej označím za Aerilma, Quirsahina nedoceněného a možná i neschopného bratra. Tím bych asi vjemy z Puklinova průzkumu uzavřel. Tedy s tím dovětkem, že při cestě zpátky, než s úlekem seznal, že nejsem tam, kde by mě očekával, objevil na břehu jezera malou vesnici. Ta vesnice leží asi dvě míle před námi. Označil jsem spoludruhům směr a pravil, že u mola jsou tam uvázané loďky. Pramičky.

Obloukem pryč!

V jednu hodinu po půlnoci došlo v bezejmenné obci ke krádeži lodí. To jsme byli my. Bylo mi jedno, že kradu, tohle byl věru divný kraj. Zalévalo mě potěšení, že mé předchozí obavy byly liché. Měl jsem totiž strach, že Plechatý zavelí do útoku. Ale nezavelel. Prikázal jenom ukrást loďky a přeplout jezero obloukem pryč. Museli jsme na pramicích plout aspoň šest mil, a když ne šest, tak pět určitě. Zamířili jsme do protilehlé temnoty daleko za posledním skomírajícím již ohněm. Vystoupili jsme na břeh a odstřelili loďky na širou hladinu. Už nebylo pochyb, že tam ve tmě bouří pověstný Mlžný vodopád. Vodopád lodice pozře spolu s tajemstvím, že jsme tudy kdy vůbec prchali. Vyrázili jsme na další noční pout', do svahu, dál do jižního vnitrozemí. V pokročilém nočním, ba snad už téměř jitřním čase cítil jsem se naprosto vyčerpaný, a řekl bych, že ne sám. Obětavě mě podíral pan Bachor Kůpr, nakonec mě musel vzít na záda a nést. Zanedlouho působil

vyčerpaněji než já, mlčel a divoce kouřil očima. Pod vedením obrů sápalí jsme se do hor, kde jsme překvapivě narazili na širokou vytesanou vozovou cestu. Několik odstavených vozů, jež jsme měli tu čest potkat, potvrdilo tuto domněnku a poukázalo na fakt, že cesta to bude frekventovaná. Kůpr se pode mnou zhroutil, bylo nutné se zase pinožit po svých. Kroll Mord se nabídl, že mi vezme batoh. Opřel jsem se tedy o paní Květ a hůl. Družina opustila cestu a sápal se do kopce v naději, že co nevidět nalezne nějaký bezpečný, před nežádoucími pohledy skrytý úkryt. Na hřebeni konečně spoludruzi uznali, že bezpečnější místo, než to, na němž stojíme, už do rána nenajdeme. Horizont už se pomalu začínal barvit světlou linkou. Svezl jsem se bezvládně na zem a přitulil se k paní Květ. Mord přese mě přehodil houni a k hlavě mi hodil batoh. Potom řekl: „Mord!“. Jestli šlo o povzbuzení nebo zaklení, to nemám tuchy.

Ženomuži, mužoženy...

Nejsem z toho ve své kůži,
co se k Nurnským cestou druží,
co si troufá, svaly tuží...
Letný výčet jistě dlužím:
stromomuži,
křídlomuži,
koňomuži,
hadomuži,
žábomuži,
ptákomuži,
vlkomuži,
obromuži,
nemrtví i mrtví muži...
Ach, bohové, pak ty ženy:
obroženy,
vlkoženy,
ptákoženy,
žáboženy,
hadoženy,
koňoženy,
křídloženy,
stromoženy,
studené i teplé ženy
Kdo ty zrůdy nadil duší?

Kdo je slátal, kdo je ušil?
Čekám, kdy se mlžných lužin
vypotáci ženomuži
a jim v patách nahloučeny
zubožené mužoženy
Takověhle utrpení
pro mě zjevně nejspíš není...

Mezitím, co jsem dřímал, se zcela rozednilo. Čtyři hodiny spánku, které zavanečům věnoval Al-Rahem, byly k dostatečnému odpočinku proklatě málo. A o to trestuhodnější jeví se mi Assuaencův důvod. Probudil Nurnské, a podotýkám že krajně nevybíravě, prostě proto, poněvadž nevěděl, koh že to má budit na další hlídku. U všech bohů! To tady přeci od prvopočátku neví nikdo, koho má budit! Prostě někoho vzbudit! Ne všechny, jednoho! Že máme vůdce idiota, to je fakt, a průměrně inteligentní dobrodruh se s tím nějak popasuje! Konstatuji, že Al-Rahem je rozmrzelý a našťvaný a dělá tyhle věci naschvál. Naschvál idiotovi. Naštěstí se ale Rahem rychle uklidnil, Provazník se postavil na hlídku a nechal kumpanii dospat.

Probuzení do naprosté mlhy. Kde se tak najednou kolem poledního vzala, to netuším. Mlhy bych očekával přicházet za soumraku nebo za kuropění, ale takhle v polovici dne, to sotva. Al-Rahem se vrátil z průzkumu a pravil, že kolem vůkol našel spousty stop humanoidní činnosti. Ano, takhle přesně to ten rozevlátý kifaj řekl. Stopy humanoidní činnosti. Píše se druhý den zimosmeti, další zoufalý den na zoufalém konci světa. Neustále zmítán pocity zoufalství a beznaděje.

Dál nepůjdeme po cestě, ale na divoko horami. Řekli to obři, a řekl to Obur. Vůdce se nevyjádřil. Někdy mám pocit, že to on je tu nemrtvý. Bezduchý nemrcouch na čtvrtmílovém špagátě. Kupodivu k divoké pouti pustými horami se kloní drtivá většina Nurnských, vlastně kromě mě a Vesty všichni. Vnímám to jako závažný a zarážející fakt.

Později odpoledne, stále v mléčné mlze zavěšení za zády obrů jako stádo jehňat, dolehly k uším Nurnských tu a tam divné ozvuky. Nezaslechl jsem to sám, byli tu i jiní další. Jakoby někde v horách někdo mlátil kladivem. Už poněkolkáté. Mlha by měla tlumit zvuky, ale tahle mlha naopak tu a tam nějaký přinesla. A ty úderý se počaly množit. Korman Zlotě vyslal do mlhy kočku, své animalio. Tedy na průzkum. Obři pochopili, že se kumpanie zastavila, a zastavili se také. Tiché mlčentlivé ticho ve zastavení čekání na kočku. Zatvrzelé ticho, které by se dalo krájet.

Zlotěho chundelaté animalio přineslo zvěst, že hory vpředu nejsou ani zbla pusté, ba naopak, že tam v mlze se rozkládá rozlehlý kamenolom. Korman varovně zagestikuloval, že dál rovně jít nemůžeme, že bychom se zřítili a strhli vazy. Družina zůstala konsternovaně stát. Vůdce zřejmě nebyl s to uchopit, co si má počít, když dopředu to nejde. On Muž v plechu totiž nezná jiné alternativy. Zifnabu Lenthanovi došla trpělivost a vydal se vyzjistit víc. Zanedlouho se vrátil a navrhl Plechatému, že kumpanii kolem lomu provede. Inu, co vám mám povídat, obešli jsme kamenolom zleva. Plechatý civěl, kroutil hlavou a mlčel. Klesali jsme strmě z kopce, mezi úderý lidskými pracovními nástroji zaslechl jsem i bečení ovcí. Do soumraku se toho mnoho zajímavého nestalo. Kumpanie opakovaně klesala a stoupala, krajina vůkol byla zřejmě zvlněná. Rozpoutala se divoká hádka s Oburemo černotách černých. Hádku o černotách černých rozpoutal, tuším, Vesta nebo Rahem. Zapojil se do ní kde kdo. V noci oheň, nad ránem hlídka s Bolbuchem. Konstatuji, že Bolbuch je jeden z mála, který si udržuje zdravý rozum a odstup.

Mlha vládla i následujícímu dni. Už žádné kamenolomy ani ovce, obři Nurnskou družinu vedou neznámo kam, snad na jih. Skrze tlumočnicka souhlasně tvrdí, že hlouběji v horách přebývají jiné kmeny obrů, a těm je třeba se vyhnout. Kdyby na nás cizí obrotlupa narazila, nemuselo by to prý být dobré.

Nemohl jsem si nevšimnout, že černý Obur je mlčentlivý, straní se Nurnských a drží se obrů. Zřejmě jde o následek veřejší hádky o černotách černých. Noc bez ohně, tedy vlhko a zima. Tulím se k paní Květ a konstatuji, že páchne po kysaném zelí.

Hřebeny

Další den ve znamení cesty po hřebenech. Že se společenstvo pohybuje na hřebenech vím z toho, že jsme přestali klesat a stoupat, a že občas protřhaný průzor v mlze odhalil něco z výhledu. Hory jsou kolem dokola věru pusté. Dokonce jsem zahlédl i něco jako les. Po poledni mlha opět zhoustla. Kde se ta mlha bere, to tedy nevím. A potom se náhle ozval Korman. Pravil, že má vpředu před výpravou kočku a ta kočka že něč zmerčila. Konkrétně tedy zmerčila cizího obra, možná víc. Uvědomil jsem si, že jsem pořád neviditelný a to mi tedy spadl kámen ze srdce. Zlotě totiž oznámil, že těch obrů je určitě víc a míří přímo k nám. Muž v plechu taktak stihl vyjavit odhodlání k útoku a družina přihotovit, a už se jejich olbřímí siluety vynořily z mlhy. A zařvali a vyběhli do útoku.

Stáhl jsem se zpátky a bitku zpovzdálí sledoval. Těm obrům velel člověk a ten svým mužům vydal rozkaz. Obři se zarazili a sklonili zbraně. Vůdce vykročil vpřed s tlumočnickem. Bohům žel naši stranu zastupoval Plechatý. Rétorické schopnosti Plechatého zjevně mocně zapůsobily, že mu tamti neuvěřili ani slovo. Ani nos mezi očima, jak se říká, kdyby mu za plechy kryjícími obličej byl vidět. Plechatý pravil, že jsme průzkumníci a že on je velitel. Och! A potom kontroval nečekanou protiotázkou, kdože jsou oni. Chlap se představil jako Potlen z Agarů. Všiml jsem si, že dva z jeho mužů mají křídla. Takže křídlomuži. A ti o chvíli později rozepjali perutě a oblétnu Nurnské ze stran. Že dojde k boji, to se jevílo být nevyhnutelné. Plechatý ale dál žvanil. Zřejmě jej pojal náhlý pocit, že mu diplomacie jde. Pravil, že se

jmenuje Dwany Severský a že je vyjednaváč. Rozprava těch dvou ponejvíce připomínala rozhovor dvou debilů, nebýt faktu, že Potlenovi muži počali krůček po krůčku družinu obšancovávat. Dwany Severský ale dál řečnil a holedbal se činy svými a činy svých mužů. Potpom Potlen blahosklonně pravil, že průzkumný oddíl Dwanyho Severského tedy může projít a pokynul svým obrům, aby udělali uličku. A ten náš vůl zavelel k pochodu a navedl Nurnské jako ovce přímo do kleští. No to dá rozum, že se na nás vrhli. Někdo prostě zařval něco o zrádcích, což byl signál k útoku, a potom Nurnské skřípli. Plechatý už ani nekuňkl a tasil. Ještě mu zcela nedošlo, co se tady vlastně událo. Takhle jsem to tedy viděl z relativního bezpečí neviditelné formy bytí. Šarvátka to byla věru krutá a ostrá, leč také krátká. Nurnští našťestí protentokrát vyvázli se zdravou kůží, ale bylo to na pováženou. Každému došlo, jak málo chybělo. Snad proto dva další dny pochodu horami se vyznačovaly nevraživým váhavým tichem. Tichem, které se vůdci kumpanie jistě přamálo zamlouvalo.

Nebylo to ale jediné setkání s cizími obry. Můj havran zmerčil muže, obra s bílou kůží a peřím, jenž se Nurnským znenáhla pověsil na paty. Nebylo žádný pochyb, že se jedná o stopaře. Obr se pohyboval s naprostou samozřejmostí. Tou dobou už jsem byl zase viditelný. Oznámil jsem podezřelou skutečnost chlapům a okamžitě padl návrh, jak se se stopařem vypořádat. Zneviditelnil jsem tedy sebe, Bolbucha a Vestu a zaujali jsme pozici. Tedy především Bolbuch. Nurnští zatím odkráčeli dál a dali tak stopaři prostor, aby naší úderné skupině vpadl přímo do rány. Což se také stalo. Avšak oproti očekávání obr také velice zdatně vládl zbraní, Bolbuch měl tak tak co dělat, aby nepodklesl v kolenou, a přispěchat na pomoc musel i Vesta. Tak se tedy stalo, že bělopernatý kolohnát už neměl co říci. Jeho život vyprchal náhle, ani si neupšoukl.

Co vám mám povídat. V mlze jsme

se po těch zpropadených a teď už skutečně zcela liduprostých horách potáceli dlouhatánské dva týdny. Došlo jídlo, bylo třeba lovit. Ale jinak den jako druhý, ničím se nelišící. Vůdce mlčel víc než normálně, vlastně všichni. Morálka kumpanie na dně. Jenom mlha postupně vymizela a odhalila holou pustotu těchto prapodivných končin. A potom, osmnáctého dne zimosmeti se v dálce objevilo to prapodivné město.

Prapodivné město a dál

Veliké starobylé prapodivné město u jezera. Dominantní věž nad ním a do dálky přes míli táhnoucí se rudodoly. Jezero nerozbourané božím dechem, hladina líná, klidná. Vody jeho však, světe, div se, rudé jako krev! Takovou hnusotu jaktěživ jsem nepopatřil! Kolem rudých vod cesta a most s opevněním z obou stran. Písek pláže taktéž rudý a působící stejně nepatřičně, jako jezerní vody. A to město! Mrtvé, opuštěné!

Puklina se toho dne průzkumu nevyhnul a přinesl alarmující zvěst. To město není až tak prázdné, jak by se zdálo mohlo zdát, ale mrtvé, to ano, vlastně nemrtvé. Animalio zahlédl několik hloučků líně se plouhajícího nemrtvých, zřejmě zombií. Ale příliš, příliš málo na město samé. Vzkřícila myšlenka, že nemrtví masově město před časem opustili a toto zde byly zůstatky jejich. Pro myšlenku samotnou hovořil i fakt, že Puklina zmerčil nemrcoušský pohyb i vně města, především kolem opuštěného vojenského tábora. Tábor odhadem pro dvanácti až patnáctičlenný oddíl dával tušit, že někdo si pro nemrtvé z města přišel a odvedl je. Směr, kterým odtáhla armáda nemrtvých byl, jak ukázaly stopy kvapného marše, i naším směrem a bylo jasné, že cestou přijdeme věci na kloub. Uprostřed tábora havran objevil ještě nějakou čerstvě stlučenou velkou truhlu, ale ani takový Plechatý nejevil kupodivu ani zbla odhodlání pokoušet se ji zabrat a otevřít. Takže Nurnští nezvykle, ale díky bohům ano, nechali truhlu truhlou a

vyrazili ve směru usudlého pruhu prachu, který zde zvířilo cizí nečisté vojsko. Havran Puklina vpředu jako průzkumník měl hlásit jakoukoli podezřelou okolnost.

Cesta se vinula hadovitým kaňonem podél proudu řeky, kaňon se po nějakých deseti mílích ostrého pochodu zvolna otevřel do širokého údolí utopeného v lůně hor. A tehdy Puklina ohlásil věže na obzoru a já jeho vnunutí přehnětl před svými spoludruhů ve slova, slova to souvislá, tvořící smysluplné věty. Někde z veliké dálky doléhal zvuk, který ponejvíce připomínal zvony. Družina se ukryla v terénu a Puklina dostal další průzkumný úkol - rychlý přelet přes údolí. Ale ještě než se mi animalio dostal z dosahu, bylo jasné, že tam před námi se pohybují skupinky nemrtvých. V čase čekání na jeho návrat Korman Zlotě vyčaroval ochranu před nemrtvými a černý Obur podlehl nutkání hovořit. Rozhovořil se o tom, že tam před námi, to nemůže být nic jiného, než pevnost. A to pevnost ne ledajaká, ale pevnost zcela konkrétní. Konkrétně tedy pevnost, jež stráží vstup do Rageldoru, a to především před nemrtvými. Obur pravil, že ale ani to nevystihuje plnou podstatu věci, anobrž ty pevnosti jsou vlastně dvě. Jedna se jmenuje Zal a druhá Zar, nebo něco v tom smyslu. Mezitím se stihl vrátit havran a alarmující zvěsti, které přinesl, znamenaly jediné - totiž že pevnosti strážící Rageldor pravděpodobně právě selhávají ve své funkci. Načrtl jsem na kus umolousaného pergamentu Puklinovy vize, tedy situační nákres. První pevnost, zvící jako opevněný most přes řeku s dvěma věžemi a přetínající údolí od jednoho srázovitého okraje kaňonu ke druhému, nacházela se tou dobou pod silným atakem stovek nemrtvých, potácejících se v pláni pod hradbami. Několik desítek trpaslíků, pravděpodobně černých nebo ukoptěných dlouhou a marnou obranou, pomalu ale jistě pozbývalo sil. Puklina si ale všiml ještě jedné věže, vysoko vpravo ve svahu, kde úzká soutěska byla přepažena vysokou zdí a z níž divoce zurčel boční přítok do hlavního řečiště. Po úbočí skály k útlé věži

stoupala zařízlá stezka, stezka bez patníků a zábradlí, a po ní dolů do údolí též postupovali skupiny nemrtvých. Obur nad mým zákresem uznale pokýval hlavou a pravil, že jsem, narozdíl od něj samého, věru dobrý malovátor. Podle mého je Obur pologramotný blbec.

Ale nebylo s čím otálet, a pokud ano, vůdce pochyby rozehnal. Zavelel do šturmu. K zoufale se bránícím trpaslíkům v pevnosti nás ale dělilo několik mil a brzy nám ztížilo postup několik skupin zombií. Než si Nurnští stačili proklestit cestu, vaporizovala Zlotěho ochranná krusta a bylo třeba přikročit k alternativnímu řešení. Navíc Puklina, mezitím pověřený dalším vůdcovým úkolem poplašeně ohlásil, že tam vpravo nahoře věž stráží jakousi vodní nádrž a že v té vysoké hrází je cosi jako stavidla. A někoho napadlo, že kdyby se tu hráz i se stavidly podařilo vyhodit do luftu, že by to ty nemrtvé v údolí nesporně spláchlo a rozeselo na míle daleko. Včetně těch černých trpaslíků, ovšem, ale pochopil jsem, že život šedesáti stejně už ztracených mužů je jenom nicotná oběť vzhledem k ostatním okolnostem.

Nurnští se tedy stáhli z dohledu mezi rozeklaná skaliska a nastala dlouhá debata jak se tam nahoru pokud možno bez velkého kraválu dostat. Oburovi během debaty, která přešla v lehčí hádku, došla trpělivost, a odkvapil ty nemrtvé pobít sám. Svým odhodláním strhl nepřilíš inteligentní obromuže a ti odkvačili s ním, včetně paní Květ. Nevím, co si tím bláhovým gestem chtěli dokázat, ale jejich zoufalý čin byl předem odsouzen k neúspěchu. Ještě než se kumpanie stačila dohádát, byli zpátky, zkrvavení a zjihlí. Tou dobou už i Obur pochopil, že jeho černým krajanům už prostě pomoci není. Definitivní rozhodnutí vyrazit směrem k horní věži podpořil i fakt, že Puklina ohlásil, že zatím se cesta vzhůru vyprázdnila, že na ní není nikdo. U věže samotné sice nějaký pohyb zůstal, ale podstatný byl bezproblémový přesun, nikoli

samotné dobývání. Vznsl jsem domněnku, že útok na spodní pevnost je nesporně řízen tam zeshora a že je také možné, že pokud padne velení, rozpadnou se i nemrcoušské hordy. Čímž Obura zachvátila naděje, že jeho mouřenínským bratřím možná ještě je pomoci, a nadšeně pobízel k útoku.

Vodní nádrž

Nevím, jak je to možné, ale Nurnským se podařilo dosíci stezky, aniž by jim někdo kladl odpor. Skupina se pohybovala u samých stěn soutěsky mezi popadanými balvany a suchým křovím. Cesta vzhůru se jevila nehlídána a pohybu prostá; všichni nemrtví se zřejmě již nacházeli ve vřavě tam u pevnosti. Tou dobou už padla první věž a černá těla temných bytostí hřezla po stěnách vzhůru jako tekutý tér. K prvnímu střetu došlo až těsně pod věží, odkud někdo vystřelil a zasáhl Zifnaba. Tan zaúpěl a zavrával. Z paty věže chvíli nato vyhřezli nemrtví a výstražně syčeli. Obur vytáhl z tlumoku nějakou věc, ukázalo se, že je to hlavice kopí, a začal se hlasitě shánět po dřevci. Ten nikdo neměl, ale ta hlavice se tenounce rozbzučela a zapableskovala namodralým přísvitem. Korman Zlotě zoufale zagestikuloval a vyčaroval další ochranu před nemrtvými. Nahoře na věži se ztopořilo několik střelců a počali divoce pálit. Vůdce sice rozkaz nevydal, ale družina se rozhýbala sama. Všichni vyběhli v běsu vstříc vstupu do věže, kde obr Rovec celou vahou svého těla prošel dvěma a proměnil je v hromadu třísek. Bohům žel praskla i Zlotěho ochrana, jelikož nemrtví ve svém odporu ke stěně krusty nebyli tak rychlí, aby stihli ustoupit. A ta věc prostě praskla jako bublina, když do ní píchne prstem. Stihl jsem vpadnout za Rovecem do věže dřív, než zombie a kostlivci sevřeli Nurnské ze dvou stran, ale bylo to tak tak. Venku nastala divoká mela, ale já se soustředil na to, co je uvnitř, nikoli co jsem nechal za zády. Rovec totiž stanu tváří v tvář dvěma rabijátům, kteří se na něj divoce vrhli a nemínili ustoupit. Vykouzluji jsem

neviditelnost, co jiného jsem mohl činit, a musím říci, že v poslední chvíli. Ti dva se starali jen o Rovce, ušetřili mu obrovskou ránu, která jím prudce smýkla zpátky a on se vypoťoval, kudy přišel. Vyřídili se mu v patách, ale tam narazili na Bolbucha s Plechatým, a to už pro ně bylo velké sousto. Z nitra věže jsem jednoho z nich počastoval žlutými blesky, a to opakovaně. Takže moje nově nabytá forma bytí byla zase ta tam. Jak se počastovali Nurnští venku s kleštěmi nemrtvých, to nevím. Když dva rabijáti padli k zemi a přestali mi tudíž bránit ve výhledu, bylo víceméně dobojováno. Nepřišli jsem ani o jediného muže, ale tam nahoře ještě musili být ti střelci. Vydali se za nimi naši bijci, ale Plechatý zvolal, že je třeba pustit vodu. Nurnští se slezli ve věži, naslouchali dunění okovaných bot bijců po schodišti a přemítali, jak se s vodojemem manipuluje. To byl zase úkol pro nebohého Puklinu. Dostal příkaz, a je to logické, přiblížit se nad stavidla a já měl jeho vize technická popsat. Bylo to věru obtížné a ani jsem si nevríml, že bijci učinili přítrž řádění střelců zhůry věže a že dofuněli zase zpátky. Pak ale někdo zařval, že na konci hráze zmerčil pohyb, a bylo to tak, z nějaké díry ve skále tam vyhřezli další nemrtví a nějaký chlap, co jim evidentně velel a byl vzteklý. Ten muž potom znenáhla zmizel a já si řekl, že nejlépe bude, když učiním to samé. A Plechatý zařval, ať všichni běží ke stavidlům, ať jsou tam Nurnští dřív, než ti druzí. Hrozny těl se srazily právě u těch stavidel a došlo na řež ještě krutější než prve.

A tak jsme přišli o paní Květ. Abych se přiznal popravdě, nejsem očitým svědkem oné tragédie, tou dobou měl jsem dost co dělat, aby mě někdo v příšerném zmatku nezašlápl nebo mou neviditelnost neodhalil či abych o kouzlem pozměněný stav bytí, který jediný jakž takž zvyšoval mé šance na přežití, chybnou úvahou nebo neuváženým pohybem nepřišel. O osudu paní Květ jsem se dozvěděl ze zoufalých výkřiků pardů a poté, když nebezpečí nakonec pominulo, z výpovědi Plechatého, který se očitým svědkem té

tragédie stal. A řekl toho, příznačně, velmi málo. Pravil, že paní Květ lezla na stavidlo, které se spolu s ním snažila rozhybat, a když se chrtán vodojemu otevřel dokořán, vodní masa zatřásla celou stavbou a paní Květ se neudržela a zřítíla se do burácejících vod. Myslím si, že její masité tělo skončilo roztloučené o hradební most spodní pevnosti, kam se přivalová vlna přiřítíla obrovskou rychlostí a nastolila dílo zkázy. To ale předbílám, tady nahoře nebylo času a prostoru pozorovat zkázu, jež zavládla dole v údolí, tady ještě nebylo zdaleka dobojováno. Ze samého konce hráze se hrnuli další nemrtví, ovládaní zcela nepochybnitelně dvěma muži, kouzelníky. Jeden z nich už někam zmizel, byl to tem, po jehož příkladu jsem se zneviditelnil i já. Právě k těmto mužům se obrátila pozornost Nurnských. Ti vpředu se nějakým způsobem protloukli přes nemrtvé a zaměřili se na posledního viditelného čaroděje. Vím toho málo, poněvadž můj opatrný postup vpřed se zastavil u Otakára Vesty, který se svíjel a plačtivě zvracel přes hranu hráze. Myslil jsem, že je v posledním tažení, že byl zasažen účinky nějakého psychického kouzla, ale opak byl pravdou. Vesta se přiotrávil vlastní vinou, když vinou nepozornosti pozřel nějaké lektvary vlastní provenience, které se přetloukly účinkem. A potom se ozvala detonace a rozlehlly kletby. Přišlo to z předního voje. Nechal jsem Vestu Vestou a dosáhl čela družiny, kde už se situace dostala pod kontrolu a poslední nepřítel, kouzelník, padl semknutý v klestích pod ranami čepelí. Před Zifnaba Lenthana se postavil do ruda rozvášněný Al-Rahem a začal mu spílat těmi nejhoršími nadávkami. Lenthana se ohradil, že nebyl Vestou poučen, a když nebyl poučen, nemůže být viněn. Pochopil jsem, že on to byl, kdo stál za výbuchem, a bylo zřejmé, že ve vypjaté situaci použil ohnivou hlinu, kterou nesu i já a které po družině před útokem na věž rozdal Otakáro Vesta, a prostě ji metnul do davu. Bylo nasnadě, že v tom davu se nacházel kdekdo, a tedy i Assuaenec. A Al-Rahem, když pochopil, že Morošan nic nepochopí, mu vyťal takovou ránu do zubů, že se Zifnab

Lenthana bezvládně sesul k zemi. Potom někdo vzkřikl, že ještě někde tady musí být ten druhý chlap a že by bylo nanevšňů dobré jej chytit, a ještě lepší živého. Nedával jsem tomu příliš nadějí, ale chvíle příští daly za pravdu optimismům, poněvadž nepřátelský kouzelník předtím neprovedl zneviditelnění, ale teletransfer. A tak byl brzy dopaden a zajat. Jeho výslech, ačkoli brutální a krvavý, nepřinesl však nic zásadního. Jenom snad to, že naši kumpanii do posledního výdechu považoval za polovojevský odíl paní Melanity. Jméno paní Studené se ve zdejších krajích vynořovalo stále častěji v souvislostech, které stále zůstávaly zahalené mlhou nevyčleněného. Korman Zlotě se při připomínce jejího jména tvářil spokojeně, asi doufal, že se se svojí milou zase brzy setká.

Nurnská družina na to byla věru bídne, na dně sil. Ale Obur cítil, že Rageldor je blízko, takřka nadosah, a bylo na něm zjevné, jak lační po tom zjistit, co napáchala přílivová vlna tam dole. Kumpanie se srotila do pochodového šiku a notně vrávoravou chůzí vyrazila po stezce dolů. Už zdálky bylo jasné, že otevření vodojemu splnilo svůj účel a že to, co nedopáchala rozbouraná vodní masa, to dopáchali trpaslíci. Hemžili se všude bo hradbovů mostu, který přival ustál, a zdálo se, že jich je víc než během průzkumů prve. Zřejmě vylezli ze skrýší v horách, kterých tu musili mít dost. Na věžích vlály praporce, praporce modrobílé a praporce se zkříženými pěstmi a Obur, ačkoli rozesmátý od ucha k uchu, se nechal slyšet, že není černotraslík jako černotraslík, a že některým není radno důvěřovat. Jak jsme se kvapně blížili a ztěžka oddechovali, Obur přerývaně řekl něco o tom, že to jeho dědictví, ten pás úhoru, o který tady pořád kráčí především, se uchází více zájemců, a že i když se k vyřízení závěti dostavíme včas, ještě to vůbec neznamená, že jeho právoplatné nároky budou naplněny. Zmínil se o tom, že konečné rozhodnutí leží na bedrech nějakého krále, nejspíš černého krále rageldorského, řekl bych, a že ti muži pod modrobílou korouhví mají co dočinění s

nějakým dalším nárokovatelem. V jakém je onen nárokovatel příbuzenském vztahu k Oburovi, to jsem přesně nepochopil, ale padlo tam snad něco o synovi a strýci a o nějakém kolenu. Propadl jsem pocitu, že vstupujeme z bláta do louže, ale tento vstup byl nezadržitelný s každým krokem, kterým jsme se přibližovali. Když jsem usoudil, že obyvatelé pevnosti příkulhávající Nurnské vítají s jásotem, podstoupil jsem zviditelnění.

Žut

Uvítali nás jako hrdiny. S jásotem, objímáním, potřásáním rukama a uznalým poplácáváním po ramenou. Pevnost samotná, ač se to předtím nezdálo, byla skutečně rozlehlá a bytelná, rozkládala se i v nitru skal. Tady se začínal Rageldor a my, Nurnští, dosáhli jsme konečně cíle cesty. Muži v pevnosti poskytli umění svých felčarů a útočiště k nabrání nových sil. Ale nebylo času nazbyt, ještě v podvečer kumpanie vyrazila na další pouť podél řeky. To místo, kam nás Obur kvapně pobízel, se mělo nacházet asi dvě hodiny pochodu. Boží dech vanul nad horskými štíty, které uzamykaly stále se úzící soutěsku a zapadající slunce barvilo stěny skalisek doruda. Doufám, že nadcházející noc nebude chladná. Nemám totiž paní Květ, aby mne zahřívala. Ženu, která vždy stála nablízku, když jsem se dostal do úzkých. Za tu dobu, co se cesty družiny a kmene spojily, jsem si na její přítomnost zvykl. A v srdci po paní Květ zbylo prázdné místo. Zvláštní, že?

Cestou jsem propadl trudnomyslnosti. Moji veskrze celou bytost prostoupilo čiré všeopojímající zoufalství. Přemýšlel jsem o těch zmatečných věcech kolem pevnosti za našimi zády. Především ta vodní plocha u kamenné hradby pod praporcí zkřížených pěstí, co ji za vodní plochu označil havran a potom byl dehonestován, když následný průzkum nenalezl nic než holou planinu plnou šutrů, už zase vodní plochou je. Vůbec si tato donebevolající selhání smyslů nedokáži vysvětlit, leda že by tu kdosi vládl

širokospektrými kolektivními psychickými kouzly. Což tedy považuji i v těchto fantaskních krajinách za nemožné. Takže hráz, co se změnila v most a most v hradbu, už je zase mostem a mostové oblouky dostaly smysl. Vím ale i další věci. Kupříkladu zkřížené pěsti na praporcích černotraslíků jsou Rošakovy paže. Jedná se vlastně o dvě pevnosti - Zal a Zar. Jedna asi patří Rošakovým křížopěstcům a ta druhá Bělomodrým. Křížopěstců je asi kolem necelé stovky a ten Rošak se vlastně jmenoval Rošach. A ten Rošach byl údajně nějaký hrdina. A ty pěsti na praporci vlastně nejsou ani tak zkřížené, ale jsou jakoby proti sobě. Je to divné, poněvadž mně osobně připadá, že tedy ty pačmáky zkřížené jsou, ale je pravda, že tak nějak divně. Jako pačmáky mrzáka. Jenomže ten Rošak nebo Rošach mrzák asi nebyl, když to byl hrdina - ledaže by ho zmrzačili až někdy potom. Dost možná se jeho pačmáky dostaly na praporce až posmrtně, tedy po zmrzačení. To je jediné možné vysvětlení. A jelikož byl zmrzačen velmi, každá švadlena ty pačmáky vystřihne jinak, podle toho, jak moc si představuje, že hrdina zmrzačen byl. Merzi Rošachovými muži se v pevnosti pohybuje velké množství těch druhých. Těch Modrobělců. A ještě jedna věc - ty dvě pevnosti jsou vlastně tři. Protože o té věži nahoře u vodojemu, o té se také nehovoří jinak, než jako o pevnosti. Pevnost se jmenuje Hadí zub. Modrobělci jsou muži jakéhosi vévody Styrygy. Styryga je vévoda jakési provincie a nachází se prý na nějakém ostrově. A ten vévoda má syna a ten syn prý touží převzít celý Rageldor, respektive vládu nad ním. Rageldor je prý nezávislé území, tedy takový štráfek v jiném území. Pochopil jsem, že to jiné území je Gatarstán, a Rageldor je na něm tedy čistě hypoteticky nezávislý. V jakém vztahu je k Rageldoru a Gatarstánu v souvislosti se Styrygou zmiňovaná provincie, to nevím. Je ale možné, že provincie vlastně neexistuje, že se tak jmenuje ten ostrov, kde vévoda přebývá. Tedy ostrov Provincie. Na mapě jsem ale na druhou stranu žádný takový ostrov nenašel. Ona je však ta mapa při

bližším ohledání celá taková prachbídna. Jedno ale jisté je. Ten štráfek, ten Rageldor, se rozkládá na šedesáti mílích čtverečnících. Takže jde skutečně o takový štráfek, šestkrát deset, nebo i hůř, dvěkrát třicet. Nudle prostě. Smrkanec v jiném území. O nezávislosti Smrkance bych silně pochyboval.

Jenomže zmátla mě další informace, a tu najednou vypustil Obur. Totiž že provincie je Khad-Khadaj. Pokud má provincie jméno, nemůže být sama jménem. Což značí, že Khad-Khadaj je skutečná provincie. Obur vysvětlil, že Rageldor je na kraji Khad-Khadaje. Což tedy značí, že Khad-Khadaj se nalézá také uvnitř jiného území. Khad-Khadaj ale asi nebude nezávislý, a to ani formálně. Ostrov, na kterém se nachází vévoda Styryga, se podle Obura jmenuje Khad. Co je potom Khadaj, to nevím. Možná nějaký další ostrov. Khad-Khadajské souostroví. Dvojostrov.

Konečně jsem kápl na to, proč informace z tohoto parapodivného koutu světa působí mnohdy tak neuvěřitelně, nevěrohodně a protichůdně! Může za to Žut. Žut není osoba, je to věc. Žut není nic jiného, než jakási hmota, takový hnědotmel, který černotrasličci náruživě žvýkají a zcela evidentně jsou po žvýkání té věci úplně mimo. Ta hmota, ten hnědotmel, Žut, vlastně trochu vypadá jako takový hnědý klacek. Trpasličí tedy žvýkají ten klacek, říkají mu Žut a blábolí nesmysly.

Jo - syn toho Styrygy, vévody souostroví, se jmenuje Guš. Guš chce tedy zabrat Rageldor. A nároky si dělá proto, poněvadž mu zemřela sestřenice, co vládla, a ta měla syna. Syn i sestřenice zemřeli prý ve zdvihu. Nepochopil jsem ani prazbla, co tím zdvihem žutovatý Obur míní. Nějaký klacek táhne už od Hadího zubu, ale nevšiml jsem si, že by ho nějak ohryzával. Míní jsem, že jej třímá kvůli va hlavice kopí. Obur je vůbec zvláštní tvor. Cestou v nějakém záblesku poznání se najednou zastavil a hlasitě zadeklamoval, že musí přijít na Rageldor

uplatnit svá práva. No to by jeden neřekl! Tohle vím už od Nurnu! A druhé oznámení bylo podobně objevené. Černotraslička totiž najednou napadlo, jestli za těmi hordami nemrtvých náhodou nestojí Zulharad! No to by jeden neřekl!

Jenomže je toho daleko víc. Například ten král, co má vypořádat dědictví v Rageldoru, tak ten jej vůbec vypořádávat nebude. On ten král totiž v Rageldoru vůbec není! Král Orlig Burjuba se prý totiž nalézá daleko, velice daleko na jihu. A navíc se mu přezdívá Chladná hlava.

Sotva jsme se utábořili na noc, dohnal nás nějaký černotrasličský oddíl. Nepoznal jsem, o které jde, protože neměli praporce. Ale asi musilo jít o Křížopěstce, poněvadž jejich velitel, prťous černý jak bota, slušně pozdravil a zatvářil se přátelsky. Právě, že se jmenuje Targim Sulemčuk a že přivedl Zabrima Ochrupa. Ten Zabrim Ochrup je taky trpaslík, ale bílý jako padlý sníh. Hřmotný, šedovlasý, vrchní velitel Rošachových paží. Tedy nejspíš Sulemčukův nadřízený. Ten Ochrup se představil jako velitel Zalu. Jediné, co na něm bylo černého, byla jeho zbroj. Jenomže nestihl ani říci, co chce, poněvadž se rozpoutala hádka o Morda.

Stalo se to tak. Někdo se zeptal, zda by Mord už konečně nemohl být vůdcem přijat do družiny, a bylo to. Vůdce se zatvářil, jako že Mord je přeci už náš, a v tu ránu vyskočil Al-Rahem z houní a dožadoval se informace, odkdy přesně je Mord náš. Došlo mi, že jde zase jenom o kořistné. A jelikož ani Plechatý tohle přesně nedokázal určit, rozpoutala se družinová hádka o přesném okamžiku, odkdy je tedy náš a komu přináležejí jím nesená kořist ukořistěná předtím a potom, co se stal Mord náš. A během té hádky se ukázalo, že kradou všichni, ale Plechatý se tvářil tak, jako že je to v pořádku. Jako že ti, co nekradou, jsou hovádi. Což jsem tedy já. Mord se během hádky sjel žutem a tvrdě usnul. Přitulil jsem se k němu a usnul také.

Tyhle hovádské žutoidní debaty považuji za pro učence nedůstojné a značně mě unavují. Takže až ráno jsem se dozvěděl, že Sulemčuk, Ochrup i valná část černotrasličího oddílu odjela zpátky na Zal a že tady zanechali dvacet mužů cíli kumpanie k dispozici.

Devatenáctého dne zimosmeti, den, dky snad dosáhneme cíle cesty. Je to radostnější pohled, když se úderná síla kumpanie takhle rozrostla. V sedm ráno vyrážíme podél řeky a Mord je definitivně náš. V řece jsou ostatné kůly a na nich naplavená těla kostlivců. Až takhle daleko je spláchl a rozesela vodní masa z vodojemu pod Hadím zubem. Po nějaké době se před námi vyloupila pevnost Zar. Už jsem z těch pevností celý jalový. Mám čirý zmatek v tom, která je která, kolik jich je a jak se jmenují. Dost možná je těch Zalů a Zarů víc, to je jediné kloudné vysvětlení oné záhady. Zarem jsme prošli bez potíží a za pevností se údolí rozevřelo do širých plání.

Rychlý pochod zvlněnou liduprázdnou krajinou, Puklina nad námi třepotající křídélky a bedlivě střezící horizont. A právě Puklina to byl, kdo varoval před stanovým ležením rozbitým přímo na cestě. Plechatý tiše a holověť zavelil k odpočinku, ukázal na havrana a něco zabručel. Šlo o známý již signál k bližšímu průzkumu, který přinesl zvěst, že stanové ležení sestává ze dvou stanů a nějakých volně ložených trpaslíků. Praporce neomylně prozradily, že jde o Bělomodré, ležení odhadem dvě míle vpředu. Mezi trpaslíky jeden obřímí muž, asi tříšáhový kolohnát. Víc nic. Plechatý kupodivu nenařídil šturm, ale obchvat. Obur převzal velení, už byl jak na tmí, cítil Rageldor nadosah. Nurnští tedy obešli tábor širokým obloukem a ještě před polednem se na obzoru asi míli před družinou vynořily stavby. A Obur slastně procedil to slovo. Rageldor!

Nurnský spolek těchto dní

Nurnský spolek těchto dní

je vskutku multikulturní mezi sebe vše zve i záhrobáky, nemrtvé Taktéž paní Studená když obnažila ramena obdržela pozvání a teď tady zaclání Korman Zlotě blaženě podbízí se té ženě a náš vůdce Dwany s ní konzultuje plány Vrchol přízný - Morošan v dobrých mravech nevzdělán spolčil by se s kýmkoli kdo mu něčím přísolí S žaboferply, s vlkohlavy, mohou jich být klidně davy s kostlivci a zombiemi s ghúly, fexty, s těmi všemi vyhrěznutci temných sfér spřáhl by se, ber kde ber Síla skví se v malebnosti otevřené společnosti a obzvlášť v její kvantitě! Jen s nemrcouchy na štítě se z Nurnských stane silná banda! (a hlavně bude, sata, sranda...)

Rageldor

Inu, vpustili nás dovnitř, skrze bránu v poctivém hradboví do vnitřního města. Vpustili nás dovnitř a ubytovali, i když pravda, ne všechny. Jen ryzí jádro Nurnské kumpanie, my prvočlenové mezi těmi všemi černými prťavci a obry, bylo tak početné malé, že jej z pohledu počtu hlav neočesali. Obři byli odmítnuti zcela a Křížopěstci v větší části. Skupina byla ubytována a v podvečer měla předstoupit před velkou radu.

Teď už vím, že velká rada je poměrně malá. Sestává z pěti členů a král je pryč, ale i kdyby tu byl, zřejmě na nezávislý Rageldor má pramalý vliv. Tolik jsem pochopil, ale jedná se o veskrze bolestivé pochopení. Selský ani učencův rozum totiž není schopen ono pochopení zcela pojmut.

Popisují tedy situaci nikoli z pohledu rozumu, ale z pohledu pochopení, respektive toho, co jsem spatřil a viděl. Nic víc. Myslím si, že blb nejsem, ale když jsem svědkem něčeho, co je, nemohu se tvářit, že to není a popisovat upravenou realitu. Systém vlády v této krajině je nepochopitelný. Tím míním, že stojí mimo veškeré chápání. Rageldor totiž spravuje pětičlenná rada. Ta rada má čtyři členy. Respektive měla, když Nurnští před radu předstoupili. Rada si uvědomila, že má málo členů, a ústy vyvolavače oznámila, že se radní musí nejprve dohodnout na jménu, které doplní pátou židli. Tím audience skončila. Druhá audience se uskutečnila až poté, co byla rada doplněna a sestávala z pěti členů. Tou dobou už došlo k hermetickému uzavření bran města, aby výkon rozhodnutí nebyl ovlivněn vnějšími vlivy. Během druhé audience došlo k jediné události, a to té, že pětičlenná rada většinovým usnesením jednoho z radních vyloučila ze svého středu. Audience tedy skončila a rada byla opět čtyřčlenná. Vyvolatel oznámil, že další audience se uskuteční, až bude mít rada opět pět členů, jak hovoří Ustanovující listina Rageldorská.

Jednání zřejmě byla vleklá a Nurnští v hermeticky uzavřeném městě měli tedy alespoň příležitost prohlédnout si Rageldor. Mluvím tedy o tom prapodivném městě. Město je to malé nalepené na skaliska. Na kopečku stojí hrad, kde se právě usnází rada a hledá pátého člena. Hrad má uzavřené okenice, musí tam být tma. Za hradem se vinou svahy ke skále. Tam nahoře nad hradem jsou doly. Těží se tu prý nějaký černokov. Ruda černokovu se dává do pytlů a pytle se vkládají do beden. Bedny se skladují na takovém placu, odkud se jednou za čas odvezou neznámo kam. Způsob zdejší těžby zdá se mi veskrze pitomý a neefektivní. Víme už, že každý člen rady zastává nějakou funkci, ale nikdo z místních nebyl schopen vysvětlit, jakou. Také víme, že ačkoli nám zakázali vpustit do města obry, Bělomodrým povolili to tříšáhové monstrum. Vesta řekl, že monstrum není z masa a kostí, že to je výpotek. Tedy

neoznačil ho za výpotek, ale myslel tím sférického zhmotněnce. Tedy výpotek alchymie. Ničím jiným totiž zhmotněnec není.

Třetí audience započala tím, že byl představen pátý člen rady, nějaký soudce Hlavěna. Obur předstoupil před radu a vznesl svůj územní a dědický nárok. Právil, že se jmenuje Obur Jerzak a na důkaz svých slov předložil k nohám rady rodovou dýku Jerzaků. Vůbec to nechápu. Měl jsem za to, že Obur se jmenuje Deltor, ale dříve, před sňatkem ve středozemí, za časů divokých, se jmenoval Ordegan. Teď tvrdí, že se jmenuje Jerzak. Upřímně, jsem z toho všeho jelen. Na závěr třetí audience jsem se dozvěděl, že Obur Jerzak se vlastně jmenuje Jerzek. A také radní přednesli, že povolají trpaslíka Zvetlena Ibragu, aby jim s nelehkou sudbou vypomohl. Ten Ibraga vládne pevnosti u nějakého Zdvihu, což je vesnice, v níž se ta pevnost nalézá. Pevnost se nazývá Druger. Taktéž se to najednou jeví, že Rageldor je daleko rozlehlejší než Rageldor. Ten první Rageldor zabírá rozlohu přibližně šedesáti čtverečních mil. Ten druhý je flákem země o délce jedenácti a šířce třinácti mil. Což tedy dle mých výpočtů činí čtverečních mil sto čtyřicet tři, a tedy jedná se o rozlohu více než dvojnásobnou. Je to zvláštní. Rageldory jsem si interně pojmenoval jako Malý a Velký Rageldor. Celá lapálie s prapodivným dědictvím bude řešena na čtvrté audienci, která bude svolána okamžitě, jakmile datum a hodina jejího uskutečnění budou stanoveny. Už se ale ví, že ona audience proběhne v jiné, menší budově.

Obur Nurnské odvedl na bránu, kde se potáceli místní vojáci. Ta brána byla už od dob předchozích audiencí uzavřena a bedlivě strážena, ale Obur pravil, že naše místo je teď tady a náš úkol následovný. Kdyby prý přijely nějaké vozy a kdyby, nedej božové, v nich někdo byl, máme ztropit nenápadně poplach. Pomíjím, že vozy, v kterých nikdo není, dle mého soudu nemohou přijet, tím spíš, pokud je brána zavřená. Ovšem jakým

konkrétním způsobem se ztropuje nenápadný poplach, o tom nemám povědomí ani nejmenší. Vůdce Plechatý to zřejmě ale chápal, tak nebylo proč se se svými pochybnostmi svěřovat. K vyvolání nenápadného poplachu došlo hned následujícího brzkého rána. Někdo ze strážných zařval, že už jedou, a rozkřikli se i další, čím bylo probouzející se město rázem na nohou. Kumpanie se rozpadla na nesourodé hloučky. Víím jen tolik, že část pardů se vytratila na hradby Brzy bylo jasné, že tam z údolí stoupá klikatící se cestou k hradbám asi dvacítká krytých vozů. A záhy si mě vyhledal Plehatý a pověřil mne, abych opět vypustil toho svého ubohého havrana na výzvědy, zda vozy jedou skutečně samy nebo ne. Průzkum netrval dlouho. Devět vozů se zdálo být kromě vozky a pomocníka prázdných, těch zbylých jedenáct nacpaných nějakým proviantem. Druhý havranův oblet však vyjevil, že poslední dva prázdné vozy jsou plné vojáků včetně postaršího muže. Své vnuknutí jsem přetlumočil Plechatému, aby mohl způsobit nenápadný poplach, a ještě jsem doplnil, že ti vojáci jsou uniformovaní v zelenobílých barvách, respektive v barvě zelené s vyšitým bílým trojlistem. Během vyprávění se dostavil Obur a pravil, že neví, co jsou ti lidé zač, a že se půjde někam přeptat.

Ve vyčkávání na Oburův návrat jsme si povšimli, že vedle nás se nalézá zastřešený otevřený sklad beden a že všichni ti dělníci nalézající se uvnitř se chovají tak nějak zpomalene. Ani nějak nezareagovali na výkřiky strážných, že tamti už jedou. Mord odušil, že si těch mužů všiml i dříve, a že takový zpomalení se mu zdálo být i včera. Z myšlenek o zpomalených dělnících Nurnské vytrhl řev Vestův, který se rozezněl shora od hradeb. Křičel něco v tom smyslu, že to celé pěkně smrdí. Zda se jednalo o jeho pojetí nenápadného poplachu, to si netroufám soudit. Potom se přiběhl udýchaný Obur a divoce máchal pažemi. Sdělil, že už ví, kdo ti muži jsou. Ti muži ve vozech jsou totiž lidé Zvetlena Ibragy. Toho trpaslíka, co si ho

žádali radní, aby jim pomohl s rozsudkem.

Brána rageldorská se otevřela, vozy vjely dovnitř a zastavily se před skladištěm beden. Někáký pan Bachadrin, myslím že jeden z radních, přišel Ibragovy muže i Ibragu samotného osobně přivítat. Potom odešli kamsi pryč, náš úkol byl zůstat na postu u brány. Takže jsem měl možnost sledovat jak tři hodiny zpomalení dělníci vykládali bedny a nakládali jiné. Šlo o poměrně nudnou a nezajímavou podívanou. Toto veskrze šílené divadlo ukončil až Obur, který přichvátal s očima navrch hlavy, že prý v deset hodin začíná narychlo svolané zasedání, tedy čtvrtá audience. Vzhledem k tomu, že jedině on věděl, kde se nalézá onen malý dům, okamžitě jsme se srotili a následovali jej. Pouze havrana jsem zanechal zde poblíž skladu dohlížet na zpomalenou nakládku vozů.

V malém domě už tou dobou sedělo pět radních a bylo tam poměrně natřískáno, takže abychom něco viděli a slyšeli, musili jsme se dosti nevybíravě prodrat. Někáký chlápek ve zlatém rouchu vedl řeč a hřímál, že se tady všichni sešli podle starých zvyků, aby určili, zda a jestli vůbec Obur Jerzek má právoplatný nárok či nikoli. Jiný muž vykřikl, že vůbec není jisté, zda Obur Jerzek je vůbec Obur Jerzek, a to vidí jako zásadní, zda má nějaký nárok či nemá. Radní se začali dohadovat a přihlížející dav hádku přiřizoval výkřiku souhlasu i nesouhlasu. Dohadování se protáhlo na dlouhé dvě hodiny, než někoho napadlo, že stav věci si žádá předvolat Obura Jerzeka k výsledku. Nějaký muž vyňal z podlouhlého tubusu plátno a před zraky přihlížejících jej rozvinul. Na plátně byli vyobrazeni čtyři sedící trpaslíci, obraz působil poměrně staře. Ten muž ukázal na vousy jednoho z vyobrazených a poté napřáhl paži k Oburovi. Teprve teď jsem si všiml té anomálie. Černý trpaslík Obur má vousy ryšavé jako liška, stejně jako ten muž na obraze. Přijde mi úchylné barvit si vousy doruda, obzvlášť když má ten chlap kůži černou jako bota. Ibraga vykřikl, že na obraze

je Oburův praděd se svými syny. Nějaký muž, který se představil jako Krasotín a myslím, že také patřil k radě, potvrdil, že obraz nelže, že si na praděda Jerzeka pamatuje, když byl ještě malý kluk. Zabrim Ochtrup zvolal, že to zní logicky a že tomu, co se tady předkládá, věří. Styryga se mračil, vrtěl hlavou a pravil, že je proti. Nakonec ale se skřípěním zubů obrátil a potvrdil, že Obur Jerzek je asi skutečně Obur Jerzek, tedy pravnuček toho pradědy. Poprvé jsem si všiml Guše, Styrygova syna, byl to ten mlčenlivý mladík v rohu, který teď poněkud připomínal hromádku neštěstí. Předsedající radní zatleskal a vymínil si ticho. Poté pravil, že se rada vyjádřila jednomyslně a usnesla se, že zde přítomný nárokovatel Obur Jerzek je právoplatným dědicem Rageldoru. Zda malého nebo velkého, to nevím, možná obou. Tak se tedy černý Obur, kterého Nurnští dovezli sem na konec světa až z dalekých civilizovaných krajů, stal pánem Rageldoru. Rozneslo se, že až se vrátí král, bude Obur pasován na zemana.

Navečer proběhla oslava, kterou narychlo uspořádal nový skorozeman rageldorský. Oslava už bez Ibragy, jehož dvacet vozů bylo pomalými dělníky definitivně naloženo a opustilo brány. Obur pardům z kumpanie pravil, že se bude péct vůl a kuřata, ale že se nemáme opít. Dosud rpý nemá situaci pevně v rukou a byl by rád, kdyby měl po ruce Nurnské v plné síle. Přesto ale o zábavu bude postaráno. Svěřil se, že odněkud vytáhne i muzikanty. A byl tak rozradostněný svým vítězstvím, že na oslavu pozval i naše zbývající dva obry. Škoda, že se té slávy nedožila paní Květ! Bolbuch dal do placiu nějakou kořalku od bohů, jakousi Pačangačovku, a na ten úkor jsem se konečně zviditelnil. Už jsem se konečně zase jednou cítil v bezpečí. A toho večera se Bachor Kůpr stal právoplatným členem družiny.

Následující dny se nesly ve znamení postupného přebírání moci. Všichni si oddechli, že se neuvěřitelné stalo skutkem. Starý Bolbuch z té vši radosti všecek omládl,

byl plný elánu a zdál se mít konečně zase jiskru v oku. Přebírání moci trvalo pět dlouhých dní, Obur spustil rozsáhlou inventuru majetku. A o sedmadvacáté zimosmeti za poskytnuté služby vyplatil Nurnské dle dohody. Zároveň Plechatého pověřil posledním drobným úkolem, a to doručení osobního dopisu paní Deltorové, jeho gwendarronské manželce. Plechatý úkol přijal a dopis přiřadil do držení mně, poněvadž jsem pošťák. No a dál? Dál už nic, jen loučení a příprava na cestu. Konečně.

Zdvih

Vyrazili jsme o polednách podle mapky od černého zemana rageldorského. Měli jsme dojet do nějaké vesnice jménem Drugec, kde by prý měl být nějaký zdvih. Dřív jsem si myslel, že Zdvih je jméno vesnice, kde je pevnost, ale není tomu tak. Tedy pevnost v té vesnici je, ale vesnice se jmenuje Drugec. Zdvih není vesnice, zdvih je nějaký zdvih v Drugci. Drugec leží na útesu nad mořem a mají tam zbudovaný takový zdvih, kterým jsou poměrně pověstní, a tím zdvihem přepravují osoby a zboží mezi vesnicí a přístavištěm-. Ten zdvih patří starostovi Drugece, který za zdvihání vybírá tučné zdvižné. Zdvih je uváděn do pohybu užitím tažných volů. Tohoto zázraku lidského umu měli možnost Nurnští za tučnou úplatu využít při přepravě na loď, která se kolébala půl druhu sta sáhů pod nimi na mořské hladině u kotviště. Loď měla odplout následujícího dne, proto se Nurnští na noc utábořili na pobřeží nadohled rybářské vesničky Gerva.

Na trpasličí veslici přeplavili jsme se do Taskenu, kde se nám následujícího dne podařilo zajistit si místo na poctivé lodi směřující na Citru. Podstatnou informaci, kterou se podařilo při té příležitosti získat, je, že Boží dech prý už slábne. Ta loď nesla přízvisko Mořský zub a do Citry kumpanii dopravila třetího hodovanu 1083. Tam si Plechatý vzpomněl, že bychom měli navštívit onu pověstnou vypálenou knihovnu a pokusit

se prodat všechny použitelné písemnosti, které máme. Na ten úkor mi z moci vůdce zabavil část mých soukromých poznámek z cest. Poznámek, které jsou podkladem pro sepisování této cestopisné práce o uvěřitelných i neuvěřitelných cizích krajích.

No a potom už to šlo ráz na ráz. V Citře nemělo valného smyslu trávit více času, než by bylo nezbytné pro zajištění prodeje písemností, náčrtků a map. Takže už po třech dnech Nurnské družina vyplula pod plnými plachtami k Rodochu. A z Rodochu jsme po pár dnech konečně zamířili domů, do Nurnu. Vrátil jsem se živý a zdravý, a tedy šťastný až skorem bezbřezé. A všechny ty hadoptáky, křídlomuže a žaboferply nechal jsem daleko, daleko za sebou. Doufám, že na ty příšery brzy zapomenu a přestanou mě strašit ve snech. A taky že Gatarstán už nikdy v životě znovu nenavštívím. Vůbec celé to západozemí je mi čím dál víc protivné.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jonas Wreda, řídící liscannorské školy*